ג'טון קלמנדי

אהבה מוצאת עצמה בכל מקום

ג׳טון קלמנדי

אהבה מוצאת עצמה בכל מקום


הוצאת פיוטית
2023 — תשפ״ג

Jeton Kelmendi

Love finds itself everywhere

מקור השירה אלבנית, התרגום לעברית מאנגלית

תרגום מאנגלית ועריכה: שושנה ויג
ציור כריכה: ג׳טון קלמנדי
עיצוב כריכה: איה ויג

מסת ISBN 978-965-93061-5-2
נדפס בישראל, 2023

המשורר הנוסע בזמן מבקש לו זמן אחר

בלפור חקק

המשורר האלבני ג׳טון קלמנדי הוא מודל מודרני של הנוסע בזמן. המסע בזמן מאפשר לו ללכת בשבילי הדמיון, למחוז המשאלות והכיסופים.

כמו באגדות ״נרניה״, גם המשורר בספר זה מבקש דלת שתוביל אותו לעולם אגדי וקסום. המסע שלו בזמן הוא מסע מאתגר ונועז, כיוון שהוא מבקש לשנות את הזמן. בזמן הנורמטיבי שאנו חיים אותו, האדם נקלע למערכות יחסים שונות, למראות שונים, וגם לכיסופים לחוות מציאות שיש בה קסם ודמיון. השאיפה לחוות את הקסם מלווה תאווה לשהות במקומות האלה זמן רב.

אֵינְךָ יָכוֹל לַעֲבֹר לִזְמַן אַחֵר

אֲנִי מְטַיֵּל בַּזְּמַן
בְּעִקְּבוֹת שְׁבִילֵי דִּמְיוֹן
מִשְׁאָלוֹת רַבּוֹת עוֹטְפוֹת מַחְשְׁבוֹתַי
אֵינִי מוֹצֵא דֶּלֶת פְּתוּחָה לִזְמַן אַחֵר,
דֶּלֶת שֶׁתִּקַּח אוֹתִי לְמָקוֹם
שֶׁבּוֹ אֶרְצֶה לֶאֱהֹב קְצָת יוֹתֵר,
וְאֶשְׁהֶה זְמַן רַב.

השאיפה לשנות את הזמן

שאיפתו של האדם לטוב, מלווה אותו משחר הבריאה. גם בסיפורי הבריאה, כל יום מימות הבריאה מסתיים בפסוק ״וירא אלוהים כי טוב״. הציפייה לטוב היא חלק מן

הפואטיקה שמבשרת טוב כל הזמן. הנוסע בזמן שואף לשנות את הזמן כדי שיהיה לו טוב:

הָיִיתִי מְשַׁנֶּה אֶת הַזְּמַן:
שֶׁיִּהְיֶה לִזְמַן אַחֵר.
אֶפְתַּח דְּלָתוֹת לְתִקְוָה
וְאֶהְיֶה מְלֵא צִפִּיָּה
לִתְקוּפָה טוֹבָה יוֹתֵר.
- - - -
הַלְוַאי הָיִיתִי זֶה שֶׁאֵינוֹ עוֹזֵב
לִזְמַן אַחֵר, אֲבָל לַעֲזָאזֵל,
אֲנִי מִי שֶׁאֲנִי - כּוֹתֵב נִשְׁכָּח אַחֲרוֹן שֶׁיִּוָּתֵר בִּזְמַן אַחֵר.

הפואטיקה של ג׳טון מחפשת אחר משמעות כל הזמן. הוא מבקש את הזמן בעולמות שונים מעולמנו, בשפות שונות מן השפות שלנו, עם אלפבית שונה. אולי העולם האחר ייתן לנו משמעות לחיינו, וזה מלווה בשאיפה לחיים של נצח:

מִנִּשְׁמָתִי עוֹלוֹת מַחְשָׁבוֹת מוּזָרוֹת
פְּעָמִים הֵן מוֹפִיעוֹת כְּמוֹ נָטְשׁוּ
וּבָאוּ מֵעוֹלָם שׁוֹנֶה מִשֶּׁלָּנוּ.//
אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁרַבִּים מֵהֶם הַמְּעַט שֶׁבַּמְּעַט
שֶׁשְּׂפָתָם אֵינָהּ מְדֻבֶּרֶת וְאֵינָהּ כְּתוּבָה,
אֲבָל אֲנִי אוֹמֵר שֶׁזֶּה מַשֶּׁהוּ
אֵיפְשֶׁהוּ בֵּינִי לְבֵינֵךְ, הוֹ, חָיִיתִי חַיַּי כָּל כָּךְ מַהֵר
וְלַמְרוֹת שֶׁלְּכָל הַשָּׂפוֹת קַיָּם אָלֶפְבֵּית מִשֶּׁלָּהֶן,
כָּךְ מַתְחִילָה הַשָּׂפָה הַזּוֹ שֶׁלָּנוּ
מִכִּשְׁלוֹנֵנוּ לְהָבִין הַתְחָלוֹת חֲדָשׁוֹת.//
וּזְמַן, אִי מְאֻכְלָס בְּנִצְחִיּוּת שֶׁמַּעֲנִיקָה זְמַן
לְמִי שֶׁאֵין לוֹ זְמַן.

החיפוש אחר חיים של משמעות

חיפוש המשמעות הוא תהליך שמתחיל ברחוב צר, שהולך ומתרחב. מן האגרוף הקפוץ נפתחות האצבעות, רק ההיפתחות לעולם כולו סוללת דרך לחיים של משמעות:

אֲנִי
בַּהַתְחָלָה
רְחוֹב צַר
בְּקֹשִׁי יַחְזִיק אוֹתִי,
אֶקַּח אֶת זֶה אִתִּי וְאָז אֵלֵךְ
עַד הַמָּקוֹם שֶׁבּוֹ אֶגְרוֹף קָפוּץ,
שָׁם מַתְחִילָה הַמַּשְׁמָעוּת.

המסע בזמן נמשך כל הזמן, והאדם המבקש משמעות לחייו, מבקש לו את הזמן ללא הרף. המבט שלו על החברה האנושית הוא מבט אירוני, מרוחק. השירה שלו היא סוג של מבט אינטלקטואלי על חיי הסביבה ורצון להתגדר בעולמו שלו, רחוק מזמנם של אחרים.

עָשִׂיתִי מָה שֶׁעָשִׂיתִי
וְהֵבֵאתִי אֶת עַצְמִי לְכָאן עַכְשָׁו
יֵשׁ לִי אֶת כָּל הַזְּמַן לְהִתְמוֹדֵד אִתּוֹ
בְּעַצְמִי
נִגְרָר לְאֹרֶךְ זְמַן

רומנטיקן בתוך הכאוס הקיומי

המשורר הוא רומנטיקן חסר תקנה. גם בתוך הכאוס הקיומי, הוא מאמין באהבה. כדי שהתחזית לאהבה תתממש, הוא מאמין בחילופי העונות, וזה יוביל אותו

לזמן נוסף בשנות חייו הבאות. החיים במסגרת זמן אחר מאפשרים לו חיפוש אחר אפשרויות קיום נוספות, אחרות:

אוֹי, אֵלּוּ אֵרוּעִים כָּאוֹטִיִּים שֶׁבָּאִים וְהוֹלְכִים
וּבְכָל זֹאת שׁוּב
אֵינִי יָכוֹל לְהַסְתִּיר תַּחֲזִיּוֹת זְמַן אַחֵר
צָרִיךְ אֹמֶץ כְּדֵי שֶׁאָעֵז לְהַאֲמִין בָּאַהֲבָה.
עֵת זְמַנִּים בְּקִירוֹת מִתְקַפְּלִים
וְקוֹבְעִים כִּוּוּנִים בְּחִלּוּפֵי הָעוֹנוֹת
שֶׁל כְּבִישׁ אָרֹךְ לְדִמְדּוּמֵי זְמַן נוֹסָף
בְּשְׁנוֹת חַיַּי.

דווקא ברגעים שבהם הכותב מאבד אמון ביכולתו השירית, הזמן המשתנה מגלה לו את כתיבתו ואת ההצלה שבכתיבה. הגאולה היא בכתיבה: אמנותו של המשורר מתקיימת גם לאחר מותו. וגם כשהוא חי מחוץ לזמן, עדיין הוא חי כדובר בעל זיכרון:

בַּכְּתִיבָה נִמְצָאִים שָׁרָשִׁים כָּל כָּךְ עֲמֻקִּים
לֹא בְּקַלּוּת אֶפְשָׁר לוֹמַר אוֹתָם.
הַזְּמַן מַשְׁפִּיעַ עַל הָרֶגַע,
אֲנִי הָיִיתִי הָאֵרוּעַ בְּעַצְמוֹ
בִּזְמַן שֶׁהַשִּׁיר הַזֶּה נוֹצַר.

החזרה לכתיבה, החזרה של הכותב להאמין ביכולותיו השיריות, מחזירה אותו אל הנהייה הרומנטית. הנהייה שלו לחפש את שינוי הזמנים, ההמתנה הזאת, מגלה לו שבספרים הסגורים יש מסע בזמן, יש רומנטיקה אמיתית, יש מקום לשירה. מרסל פרוסט כתב את "בעקבות הזמן האבוד" כדי לברר את זהותו ואת משמעות חייו עבורו.

קלמנדי יוצר זמן אחד, הזמן האבוד של עצמו. כך הוא מברר לעצמו את משמעות חייו:

אֲנִי מְחַכֶּה לָךְ מֵעֵבֶר לָאֶפְשָׁרוּיוֹת שֶׁלִּי
בְּשׁוּם מָקוֹם נִמְצָא אֵיפְשֶׁהוּ
הַהַמְתָּנָה נִמְשֶׁכֶת
לוּ הַהַגָּעָה וְהָעֲזִיבָה הֶגְיוֹנִיּוֹת וּנְכוֹנוֹת.//
אֲנִי פּוֹגֵשׁ אוֹתָךְ
בְּדַפֵּי סְפָרִים סְגוּרִים
וּבְכוֹתְרוֹת שִׁירִים שֶׁנִּשְׁכְּחוּ,
אֲנִי מְחַפֵּשׂ אוֹתָךְ
דֶּרֶךְ מַחְשָׁבוֹת רַבּוֹת, כְּשֶׁהַהֶעְדֵּר מוֹפִיעַ.

החיפוש אחר גאולה

המניע של הכתיבה תמיד הוא החיפוש אחר משמעות החיים, אחר גאולה:

מַשְׁמָעוּת הַחַיִּים הִיא
סִבָּה לִצְעֹד לִקְרַאת הַמָּחָר, חֲלוֹם
שֶׁלְּכָל אֶחָד יֵשׁ זְכוּת לִרְאוֹת.

תחושת הזמן של ג׳טון קלמנדי היא עצמאות מתמדת של הנוסע בזמן. יצירת זמן אחר מאפשרת לו כניסה למרחבים וזמנים אחרים, שלא היה נחשף להם, אילו היה חי את מסגרת הזמן הקונבנציונלית. הזמן הוא ״זמן של אף אחד״, הוא משוחרר מכורח של הסובבים אותו ושל המציאות המקיפה אותו. כך הוא מגיע למצב של שליטה בזמן:

עַד הַיּוֹם נָשָׂאתִי פַּחַד וְאֹמֶץ עַל כְּתֵפַי,
כְּשֶׁאֲנִי מְקֻפָּל בִּזְמַן שֶׁל אַף אֶחָד
וְאֵינִי עוֹשֶׂה פַּעַם אַחַת מַסָּעוֹת קָשִׁים,
בְּאֹמֶץ פָּנִים אֶל פָּנִים מוּל פַּחַד

אלה חיים במציאות שבה, למרות שהנוסע בזמן מתעלם מן הזמן, הוא מגלה שהמחוגים בקיר הזמנים ממשיכים להסתובב ברצף בלוח השעון. הוא חי ביבשת אחרת, בזמן אחר. אך המציאות אינה נעצרת, הזמן אינו נעצר. גם כשהוא חי מחוץ לזמן, אין לו שליטה על הזמן מחוץ לו:

צָרִיךְ אֹמֶץ כְּדֵי שֶׁאָעֵז לְהַאֲמִין בָּאַהֲבָה.
עֵת זְמַנִּים בְּקִירוֹת מִתְקַפְּלִים
וְקוֹבְעִים כִּוּוּנִים בְּחִלּוּפֵי הָעוֹנוֹת
שֶׁל כְּבִישׁ אָרֹךְ לְדִמְדּוּמֵי זְמַן נוֹסָף
בִּשְׁנוֹת חַיַּי.

לתת זמן לזמן

היכולת שלו לשלוט בזמן היא מתוך צמידות לעיקרון: ״לתת זמן לזמן״, הוא חי את החיים מחוץ לזמן, כדי לחוות את החיים בשונותם: כשהוא הולך אל הזמן שלו, הוא הולך אל עצמו:

לְאַחַר כָּל זְמַן
זְמַן אַחֵר מַגִּיעַ וְהַתַּפְקִיד הוּא לְהַאֲמִין בְּטוֹב
לְצַלֵּם אֶת הָרְצוֹנוֹת שֶׁלְּךָ בִּצְבָעִים לָתֵת זְמַן לַזְּמַן.

הוא חש עצמו כנוסע בזמן שנותן זמן לזמן, כחוּצָן בתוך החברה האנושית, זר, אאוטסיידר. ״אני לא אחד מכם״, הוא אומר. החופש שבו הוא מתנהל מאפשר לו להתבונן

על המציאות מבחוץ. הקוראים נחשפים לדובר שירי הכותב את חייו ככתב־חידה, שעליהם לפענח אותו, כדי להיכנס אל הזמן שלו. בכך שהוא יוצר לו זמן משלו, הוא יוצר הזרה של המציאות מחוצה לו. זו מציאות לא רלבנטית, עבורו:

אַחֲרֵי כָּל הַשִּׁנּוּיִּים הָאֵלֶּה,
אַחֲרֵי כָּל הַשָּׁנִים הָאֵלֶּה שֶׁל חֹפֶשׁ
אֲנִי לֹא אֶחָד מִכֶּם,
לֹא שֶׁקֶט וְלֹא שַׁלְוָה בְּאֵרוּעִים
אֶלָּא רַק שְׂרִיטוֹת קַלּוֹת
מְצִיאוּת שֶׁאַף פַּעַם כְּמוֹ הָאֱמֶת אֵינָהּ נִמְלֶטֶת.

המשורר הוא חוצן החי מחוץ לכולם

לתחושה החוּצָנית הזאת, שהוא נבדל מכולם וחי מחוץ לכולם, יש גם השלכות על מעמדו בארץ שהוא חי בה, וגם לַשֶּׁבֶר שחל בארץ עצמה. הוא חש שגם הארץ עצמה חיה מחוץ לזמן, וכך מתבזבזים חלומותיה ואובדים:

כַּאֲשֶׁר הַזִּכָּרוֹן כָּבֶה לְאוֹר הָאוֹפְּטִימִיּוּת
אֲנִי לֹא רוֹאֶה אַף אֶחָד הוֹפֵךְ לְמִישֶׁהוּ
הַכְּרוֹנִיקוֹת הַמַּפְחִידוֹת שֶׁלָּךְ הֵן מַפְחִידוֹת אוֹתִי, אַרְצִי.//
לְהַגִּיד לָךְ שֶׁאַתְּ לֹא לְבַד בַּכְּאֵב הַזֶּה
נֵצֵא מֵהַחֲרָדָה, בִּזְבַּזְנוּ אֶת הַחֲלוֹם בִּשְׁבִילֵךְ.
מִחוּץ לַזְּמַן אָנוּ חַיִּים בְּיָמִים אֵלֶּה.

במציאות כה לוחצת, שהזמן סוגר עליו, והוא מנסה להתנהל בצורה עצמאית, כמו חי מחוץ לזמן, נותרה לו רק האהבה:
לָמָּה שֶׁלֹּא תַּחְשְׁבִי בִּכְלָל וְגַם אֲנִי

לָאֵרוּעַ אֵין נָתִיב
לְאָן נוּכַל לָלֶכֶת//
כַּמָּה נֵס מְחַכֶּה לִי
שֶׁאֲאַכְלֵס אֶת אַהֲבָתֵנוּ כְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ.
חַיַּי אִתִּי שָׁעוֹת וְיָמִים אֲנִי רוֹצֶה לֹא לְהִתְעוֹרֵר
מֵהַחֲלוֹם הַקָּדוּם הַזֶּה.

ההזיות על אהבה הן מימוש של כל המשאלות:

הָעוֹלָם אוּלַי הִתְכַּוֵּץ כְּדֵי שֶׁאֶתְפֹּס
אֶת אַהֲבָתִי בְּיֶתֶר קַלּוּת
וְאַתְּ אַהֲבָתִי תְּקַבְּלִי אוֹתָךְ
בִּשְׁבִילִי
אֲנִי חוֹפֵר אֶת הָרְצוֹנוֹת שֶׁלִּי...
מִשְׁאֲלוֹת בִּשְׁבִילֵךְ.
יוֹם אֶחָד
כְּשֶׁהַפָּנִים שֶׁלִּי חִוְּרוֹת
בְּהֶעָדֵר שֶׁמֶשׁ וְאוֹר,
אֲצַיֵּר קַיִץ עִם חֹם עַל הַחוֹף

צו החיים במציאות ללא זמן הוא פרדוכסלי: במציאות ללא זמן, עליך להתעורר בזמן:

אִם הַמְּצִיאוּת הִיא חֲלוֹם תִּתְעוֹרֵר בַּזְּמַן
חֲזֹר לְעַצְמְךָ לַהַתְחָלָה וְתֵלֵךְ בִּזְהִירוּת

המשורר הוא הזמן עצמו

מתברר, שהוא חי מחוץ לזמן, **כי הוא הזמן עצמו !**

<u>וַאֲנִי רוֹצֶה שֶׁתֵּדְעִי שֶׁקָּרָאתִי לְעַצְמִי "זְמַן"</u>

אַךְ וְרַק כְּדֵי לְהַכִּיר אוֹתָךְ
וְאַתְּ כְּשֶׁיִּהְיֶה לָךְ זְמַן
אַתְּ תִּמָּצְאִי בְּקִרְבַת מָקוֹם
כְּשֶׁהַמִּשְׂחָק יַתְחִיל.

החיים מחוץ לזמן עשויים לתת לפעמים תחושה של חיים בַּנֶּצַח. אך ההתפכחות לא מאחרת להגיע: הוא יודע אז שהוא בן תמותה, שהוא זמני:

הִגְשַׁמְתִּי אֶת מִשְׁאַלְתִּי
וּבְמִקְרֶה הָפַכְתִּי לִדְמוּת שֶׁל הַסִּפּוּר הַזֶּה
וְהִתְחַלְתִּי לְהִתְוַדּוֹת עַל הַזְּמַן
שֶׁדַּרְכּוֹ בָּאתָ וְהָלַכְתָּ
אַתָּה חַי זְמַנִּית

החיים מחוץ לזמן, כחוצן בתוך החברה האנושית, מביאים את הדובר לחשוב שהוא חי במציאות מיתולוגית, באגדה או בשיר לירי. כבר בראשית המאמר, הראיתי שהוא מחפש דלת אל מציאות אחרת, כמו באגדה "נרניה". ככל שהוא חי כנוסע בזמן שחי מחוץ לזמן, הוא חי את חייו כאודיסאוס שחוזר מארצות רחוקות, כדמות אגדית:

אֲנִי מַרְגִּישׁ שֶׁאֲנִי חוֹזֵר
מֵאֲרָצוֹת רְחוֹקוֹת, מֶרְחַקִּים אֲרֻכִּים אוּלַי מִשִּׁירִים לִירִיִּים,
מִמִּיתוֹסִים בַּמְּצִיאוּת
מִיְּמֵי קֶדֶם
אֲבָל לְאָן אֲנִי הוֹלֵךְ, הַמָּקוֹם הַצָּפוּף הַזֶּה,
לֹא תּוֹפֵס אֶת כָּל הֶעָבָר הַזֶּה
כָּל מַסַּע הַזְּמַן הַזֶּה

השירים

אֵינְךָ יָכוֹל לַעֲבֹר לְזְמַן אַחֵר

אֲנִי מְטַיֵּל בַּזְּמַן
בְּעִקְּבוֹת שְׁבִילֵי דִּמְיוֹן
מִשְׁאָלוֹת רַבּוֹת עוֹטְפוֹת מַחְשְׁבוֹתַי
אֵינִי מוֹצֵא דֶּלֶת פְּתוּחָה לְזְמַן אַחֵר,
דֶּלֶת שֶׁתִּקַּח אוֹתִי לְמָקוֹם
שֶׁבּוֹ אֶרְצֶה לֶאֱהֹב קְצָת יוֹתֵר,
וְאֶשְׁהֶה זְמַן רַב.

לוּ הָיִיתִי רוּחַ צְפוֹנִית
הָיִיתִי נוֹשֵׁף מֵעַל עֲמָקִים וּפְסָגוֹת,
בַּלַּיִל אַפִּיל עֲצֵי אַלּוֹן וְכוֹבְעֵי פְּלִיז כְּאֶחָד,
הָיִיתִי מְשַׁנֶּה אֶת הַזְּמַן:
שֶׁיִּהְיֶה לְזְמַן אַחֵר.
אֶפְתַּח דְּלָתוֹת לְתִקְוָה
וְאֶהְיֶה מְלֵא צִפִּיָּה
לִתְקוּפָה טוֹבָה יוֹתֵר.

לוּ קֶרֶן אוֹר שֶׁל שֶׁמֶשׁ הָיִיתִי
לַצַּוָּאר הַיָּפֶה בְּיוֹתֵר בָּעִיר הָיִיתִי שׁוֹכֵב עִמָּהּ,
הוֹ! אֵיזוֹ חֲמִימוּת
מֵעַיִן אוֹהֶבֶת קְרִיצָה, הַסָּחַת דַּעַת,
אֶצְבָּעוֹת חוֹפְרוֹת בְּשֵׂעָר פָּרוּעַ זֶה יִהְיֶה הַשִּׂיחַ
אֲבָל אִי אֶפְשָׁר פָּשׁוּט לַעֲבֹר לְזְמַן אַחֵר.

הַלְוַאי הָיִיתִי זֶה שֶׁאֵינוֹ עוֹזֵב
לְזְמַן אַחֵר, אֲבָל לַעֲזָאזֵל,
אֲנִי מִי שֶׁאֲנִי - כּוֹתֵב נִשְׁכָּח אַחֲרוֹן שֶׁיְּוַתֵּר בִּזְמַן אַחֵר.

הָאֹפֶן שֶׁבּוֹ נִשְׁמָרִים חֶפְצֵי עֵרֶךְ,
בְּנִגּוּד לְיָמֵינוּ, אוֹכְלִים בִּסְעוּדָה עַלִּיזָה.
אִישׁ אֵינוֹ יָכוֹל לָצֵאת לִזְמַן אַחֵר.

הִתְיַשַּׁבְתִּי בַּהַתְחָלָה שֶׁלִּי

הִתְיַשַּׁבְתִּי עַל הַזִּכָּרוֹן שֶׁלִּי
הִמְתַּנְתִּי וְהִמְתַּנְתִּי לְכָל הַמַּסְקָנוֹת,
הִתְחַלְתִּי מֵחָדָשׁ.

הָאֱמֶת הֶעֱלִימָה חֲלוֹמוֹת, עַד אֲשֶׁר
מַשְׁמָעוּת אִבְּדָה עֶרְכָּהּ,
הַזְּמַן שָׂח שֶׁזֶּה קָשׁוּר לִזְמַנּוֹ שֶׁל הַשָּׂטָן.
אֱמוּנָה הָפְכָה לְחֹסֶר אֱמוּנָה,
תְּקוּפָה מְכַשֶּׁפֶת מְחַזֶּקֶת תִּקְווֹת שְׂטָנִיּוֹת,
תְּשׁוּקָה הָפְכָה לְאַשְׁלָיָה,
זֶה בֶּטַח הָיָה הַזְּמַן שֶׁלָּהֶם,
אֱמֶת שִׁקְרִית, הַמִּלָּה הִשְׁתַּתְּקָה.
וַאֲנִי זֶה שֶׁהִתְעוֹרַרְתִּי מִזִּכְרוֹנִי
מִתְעוֹרֵר מֵחָדָשׁ יָשֵׁן בְּזִכְרוֹנֵךְ.

רָאִיתִי בִּקְלִפַּת הַזְּמַן
פֵּרוּרִים שֶׁפּוֹרְרוּ אֶת הֶעָתִיד
בְּעִקְּבוֹת צְעָדָיו שֶׁל הַזְּמַן,
אֶשָּׁעֵן עַל סַבְלָנוּת
אֲנִי לֹא יָכוֹל לָרוּץ אַחֲרֵי עַצְמִי
אֲנִי חַיָּב לְסַיֵּם אֶת זֶה.

הִמְתַּנְתִּי
עַד עוֹנוֹת בִּלְתִּי נִתְפָּסוֹת
נִמְאַס לִי לְחַכּוֹת שֶׁהַכֹּל יֵרָגַע
הִתְעוֹרַרְתִּי בַּמִּטָּה
שִׁלְהֵי סְתָו לֵיל יָרֵחַ
מוּצָף מַחְשָׁבוֹת עַל מָחָר,

אַהֲבָה הָפְכָה לְיָם שֶׁל אַהֲבָה,
יַחַד שָׂחִינוּ עַד אֶקְסְטָזָה.

עַכְשָׁו, אֲחַכֶּה וְאֶרְאֶה
וְזֶה נִדְמֶה שֶׁהַפַּעַם
הִתְיַשַּׁבְתִּי בַּהַתְחָלָה שֶׁלִּי

אֲבָל מִלִּים נֶאֱבָקוֹת לְהִשָּׁאֵר עֵרוּת
כְּמוֹ עָשׂוּ זֹאת לַיְלָה אֶחָד.

קופנהגן, דנמרק, 12 ביולי, 2015

אֲנִי אַגִּיד לָךְ מַשֶּׁהוּ

מִפִּי
מִנִּשְׁמָתִי עוֹלוֹת מַחְשָׁבוֹת מוּזָרוֹת
פְּעָמִים הֵן מוֹפִיעוֹת כְּמוֹ נָטְשׁוּ
וּבָאוּ מֵעוֹלָם שׁוֹנֶה מִשֶּׁלָּנוּ.

אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁרַבִּים מֵהֶם הַמְּעַט שֶׁבַּמְּעַט
שֶׁשְּׂפָתָם אֵינָהּ מְדַבֶּרֶת וְאֵינָהּ כְּתוּבָה,
אֲבָל אֲנִי אוֹמֵר שֶׁזֶּה מַשֶּׁהוּ
אֵיפְשֶׁהוּ בֵּינִי לְבֵינֵךְ, הוֹ, חָיִיתִי חַיַּי כָּל כָּךְ מַהֵר
וְלַמְרוֹת שֶׁלְּכָל הַשָּׂפוֹת קַיָּם אָלֶפְבֵּית מִשֶּׁלָּהֶן,
כָּךְ מַתְחִילָה הַשָּׂפָה הַזּוֹ שֶׁלָּנוּ
מִכִּשְׁלוֹנֵנוּ לְהָבִין הַתְחָלוֹת חֲדָשׁוֹת.

וּזְמַן, אִי מְאֻכְלָס בִּנְצְחִיּוּת שֶׁמַּעֲנִיקָה זְמַן
לְמִי שֶׁאֵין לוֹ זְמַן
וְאַחֲרָיו קְבוּצָה שֶׁל מִלִּים רֵיקוֹת
בְּמַעֲבַר הַגְּבוּל שֶׁל רוּחַ־נֶפֶשׁ
אֲנִי מִסְתַּתֵּר מֵעַצְמִי כְּדֵי שֶׁהַשְּׁמִיעָה שֶׁלִּי
לֹא תִּרְאֶה אוֹתִי
לָכֵן הָרְאִיָּה שֶׁלִּי לֹא שׁוֹמַעַת אוֹתִי
כְּפִי שֶׁקּוֹרֶה בִּדְבָרִים אֲחֵרִים.

עָדִיף לָדַעַת
שָׂפוֹת לֹא מְדֻבָּרוֹת, נִצְחִיּוֹת
כְּמוֹ מָה שֶׁאֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים
בְּמַעֲלֶה גִּבְעַת הַמַּשְׁמָעוּיוֹת חַסְרוֹת הַמַּשְׁמָעוּת.
לְהֵעָנוֹת לַמּוּזָרוֹת שֶׁלִּי וְלֹא לְשׁוּם דָּבָר אַחֵר,
לָתֵת לַמִּשְׂחָק הַזֶּה חֻקִּים

כָּךְ שֶׁלְּאַחַר מִכֵּן מִי שֶׁשּׁוֹמֵעַ אֶת הַתּוֹצָאוֹת מִישֶׁהוּ יְנַצֵּחַ וּמִישֶׁהוּ יַפְסִיד.

הֵבֵאתִי אֶת עַצְמִי אִתִּי

א.

אֲנִי
בַּהַתְחָלָה
רְחוֹב צַר
בְּקֹשִׁי יַחְזִיק אוֹתִי,
אֶקַּח אֶת זֶה אִתִּי וְאָז אֵלֵךְ
עַד הַמָּקוֹם שֶׁבּוֹ אֶגְרוֹף קָפוּץ,
שָׁם מַתְחִילָה הַמַּשְׁמָעוּת.

חֲלוֹמוֹתַי הוֹפִיעוּ בְּכָאוֹס
יוֹם אֶחָד הוֹפִיעוּ נוֹפֵי חֲלוֹמוֹת עֵרִים
הֵבֵאתִי אֶת עַצְמִי לְבֵית הַסֵּפֶר
וְאֶת הַמַּדְרִיכָה, הַמּוֹרָה אוֹקָה,
אֶשָּׂא עַד הֶמְשֵׁךְ, שֶׁבּוֹ מַשְׁמָעוּיוֹת רַבּוֹת.
לַחַיִּים רְצוֹנוֹת מִשֶּׁלָּהֶם וְכָךְ גַּם לָאַהֲבָה
אִם כִּי אֵין סוֹף
נָבוֹא אַחֲרֵי הִתְעוֹרְרוּת הָאוֹר,
אַתָּה אַף פַּעַם לֹא יָכוֹל לָדַעַת גּוֹרַל אָדָם
קַיָּם גּוֹרָל בַּמַּסָּע הַזֶּה.

ב.

וְאַחֲרֵי שֶׁחָצִיתָ אֵיפְשֶׁהוּ
אֲפִלּוּ בִּצְעָדִים רִאשׁוֹנִים אֶת מַסַּע חַיֶּיךָ
הַגּוֹרָל שֶׁלִּי מַתְחִיל לְהַבִּיעַ הַכָּרַת תּוֹדָה
בְּאֹמֶץ לַיָּמִים הַקְּרוֹבִים,
לְעַיִן רְחוֹקָה, אֱמוּנָה אֶקְסְפְּרֶסִיבִית, אִם יֵשׁ אֱמֶת

אַתָּה צָרִיךְ אֹמֶץ כְּדֵי לְהַאֲמִין שֶׁהֵבֵאתָ אֶת עַצְמְךָ
לַמּוֹלֶדֶת הַכְּבוּשָׁה עַד סוֹף סִבְלְךָ
כָּל הֶרָיוֹן הָעֵרוּת הַזֶּה
בִּשְׁקִיעוֹת כִּמְעַט כְּבוּיוֹת
יוֹם אֶחָד זֶה רַק פֶּרֶץ,
הַמִּלְחָמָה בְּקוֹסוֹבוֹ הִתְחִילָה וְאָמְרוּ:
מֵעַכְשָׁו הַתְּמִימוּת אֲשֵׁמָה
הֵם הִטְבִּילוּ אֶת הַמָּוֶת בִּשְׁמוֹתֵיהֶם
וְאֶת הַחֹפֶשׁ בִּשְׁמוֹת הַמִּשְׁפָּחָה שֶׁלָּהֶם.

ג.

עָשִׂיתִי מָה שֶׁעָשִׂיתִי
וְהֵבֵאתִי אֶת עַצְמִי לְכָאן עַכְשָׁו
יֵשׁ לִי אֶת כָּל הַזְּמַן לְהִתְמוֹדֵד אִתּוֹ
בְּעַצְמִי
נִגְרָר לְאֹרֶךְ זְמַן
עֲשֵׂה מָה שֶׁאַתָּה רוֹצֶה,
אֲבָל אַל תִּשְׁכַּח אֶת הַדְּרָכִים הָאֲרֻכּוֹת
עַל הַמֵּצַח הַקָּמוּט שֶׁל הַהִיסְטוֹרְיָה.

אביב 2016, Knokke, בלגיה

תָּעֵז לִהְיוֹת אַמִּיץ

א.

אֲנִי
עַל כְּתֵפַי נָשָׂאתִי עַד עַכְשָׁו פַּחַד וְאֹמֶץ
מְקֻפְּלָם עַד הַיּוֹם,
בִּזְמַן שֶׁאֵינוֹ שֶׁל אִישׁ אַחֵר,
בְּלִי עֵת, בְּמַסָּעוֹת קָשִׁים,
מוּל פַּחַד בְּאֹמֶץ פָּנִים אֶל פָּנִים,
כַּמָּה רָחוֹק אַתָּה יָכוֹל לָשֵׂאת אֱמוּנָה
שֶׁאִי אֶפְשָׁר לִסְמֹךְ עֲלֵיהֶם יוֹתֵר
לֹא פִּרְאֵי אָדָם, וְלֹא מַסָּעוֹת,
וּבַיָּמִים הַבָּאִים, אֲהָבוֹת אֵינָן וַדָּאִיּוֹת
טוֹב, אָז אַהֲבָה,
הַתַּפּוּחַ הַבָּשֵׁל הָעֲסִיסִי הַזֶּה
שֶׁנִּשְׁכָּח בְּתוֹךְ נֶפֶשׁ הָאָדָם
וּמְתָאֵר לְעוֹבֵר אֹרַח טַעַם כְּאֵב הָרוּחַ.

ב.

אֶשָּׂא בְּלִבִּי שְׂמָחוֹת וְצַעַר הַחַיִּים
אֶפְשָׁרוּיוֹת וְאִי־אֶפְשָׁרוּיוֹת מַחְשָׁבוֹת וְכַוָּנוֹת
הַכֹּל סָבִיר
כְּנִיסוֹת צְפוּיוֹת וּמְדֻיָּקוֹת,
אוֹי, אֵלּוּ אֵרוּעִים כָּאוֹטִיִּים שֶׁבָּאִים וְהוֹלְכִים
וּבְכָל זֹאת שׁוּב
אֵינִי יָכוֹל לְהַסְתִּיר תַּחֲזִיּוֹת זְמַן אַחֵר
צָרִיךְ אֹמֶץ כְּדֵי שֶׁאָעֵז לְהַאֲמִין בָּאַהֲבָה.

עֵת זְמַנִּים בְּקִירוֹת מִתְקַפְּלִים
וְקוֹבְעִים כִּוּוּנִים בְּחִלּוּפֵי הָעוֹנוֹת
שֶׁל כְּבִישׁ אָרֹךְ לְדִמְדּוּמֵי זְמַן נוֹסָף
בִּשְׁנוֹת חַיַּי.

ג.

אַהֲבָתִי אֵלַיִךְ, נָשָׂאתִי בְּמוֹחִי אֶת הַסּוֹף
הוּא אֵינְסוֹפִי עֲבוּרִי
מִי שֶׁמְּבַלְבֵּל אֶת שְׁלַבֵּי יְצִיאַת הַמִּלּוּט יִהְיֶה אַחֲרֵינוּ
נְפַצֵּל הַכִּוּוּנִים לִשְׁנַיִם כְּדֵי שֶׁנָּבִין שֶׁהַחַיִּים זָזִים
בְּדִיּוּק כְּשֶׁהָרוּחַ נוֹשֶׁבֶת
אֵיפְשֶׁהוּ נִמְצֵאת תַּחְבּוּלָה שֶׁיְּכוֹלָה לְהַעֲרִים חֲלוֹמוֹת
אֲבָל הַמְּצִיאוּת הַזּוֹ אֵינָהּ טוֹבָה
כְּמוֹ בַּסִּפּוּרִים הַיָּפִים שֶׁלִּי,
הַמִּשְׂחָק מַמְשִׁיךְ בְּעֶזְרַת הִתְעַלְּמוּת
מֵהִתְיַחֲסוּת מֵעֵבֶר לַפַּחַד לְאֵרוּעִים
שֶׁקְּשׁוּרִים אֵלֵינוּ
וְהַגְּבוּרָה הָאֵימְתָנִית בְּיוֹתֵר
עוֹלָם שֶׁל אֱמוּנָה בָּאֹמֶץ.

לִפְנֵי שֶׁאֲנִי כּוֹתֵב

אֵינִי מְחַפֵּשׂ יֹפִי אֱנוֹשִׁי כָּלְשֶׁהוּ,
נָשִׁים מְפֻדָּרוֹת בְּעֵינֵיהֶן,
שִׁירָה בַּנֶּפֶשׁ וּבָרוּחַ הִיא אֵינָהּ אָמָּנוּת
אִם לֹא תִּכָּתֵב עֹמֶק יוֹתֵר וּבְנֶחֱרָצוּת.

אֵיךְ אֲנִי יָכוֹל לִקְרֹא לְעַצְמִי מְשׁוֹרֵר
אִם אֵינִי יָכוֹל לִמְנוֹת מִסְפַּר חֲלוֹמוֹתַי בְּהָקִיץ
גַּם אִם הֵם יָפִים בְּיוֹתֵר
כְּמוֹ הַחֲרוּזִים הָאֵלֶּה שֶׁמְּחַכִּים
לְהִכָּתֵב כָּךְ הָרַעֲיוֹנוֹת זוֹרְמִים, כְּמוֹ הַחַיִּים.

כְּמִלִּים נִבְחָרוֹת, שֶׁלֹּא נִכְתְּבוּ בֶּעָבָר,
מַחְשָׁבוֹת עֲצוּמוֹת כְּמוֹ שֶׁקֶט
כָּזֶה שֶׁיַּעֲנִיק מַשְׁמָעוּת לָאֵרוּעִים,
הַכְּתִיבָה הַזּוֹ בִּשְׁבִילָם,
מִלּוֹתַי
אֶל גִּישָׁה חֲדָשָׁה עֲבוּרָם.

אֲגַם קוּמוּ, הוֹי אִלּוּ מַרְאוֹת וּפְסָגוֹת גְּבוֹהוֹת מֵעֵבֶר,
שֶׁמֶשׁ שׁוֹלַחַת אֶת קַרְנֶיהָ
עַל כֵּן אֲנַחְנוּ לֹא יְכוֹלִים לִרְאוֹת
אֶחָד אֶת הַשֵּׁנִי
דֶּרֶךְ הַחַלּוֹן
בַּמִּרְפֶּסֶת
לֹא רָאִיתִי שׁוּם דָּבָר אַחֵר.

הִתְחַלְתִּי לִכְתֹּב שִׁירָה

תַּנִּיחַ מַרְאֶה הַכּוֹבֵשׁ עַכְשָׁו אוֹתָנוּ
תַּעֲזֹב גַּם אֶת הַכְּתִיבָה שֶׁלְּךָ,
כָּתַבְתִּי עַל נִשְׁמָתִי אֵרוּעַ
קִנְאַת כֻּלָּם, אָמְרָה לִי,
וְהִתְחַלְנוּ לְטַפֵּס בְּמַעֲלֵה הַגִּבְעָה
בְּלִי שֶׁאֹפֶק נִרְאֶה בַּסּוֹף
בַּשִּׂיחָה לֹא סָגַרְתִּי אֶת הַדֶּלֶת אֲנִי
אִפְשַׁרְתִּי לָזֶה לְהִכָּנֵס
וּמִלּוֹתַי צָמְחוּ לְמִשְׁפָּטִים וּבִטּוּיִים
אֵין לִי לְאָן לָלֶכֶת, נֹאמַר,
לָכֵן,
בַּכְּתִיבָה נִמְצָאִים שָׁרָשִׁים כָּל כָּךְ עֲמֻקִּים
לֹא בְּקַלּוּת אֶפְשָׁר לוֹמַר אוֹתָם.
הַזְּמַן מַשְׁפִּיעַ עַל הָרֶגַע,
אֲנִי הָיִיתִי הָאֵרוּעַ בְּעַצְמוֹ
בִּזְמַן שֶׁהַשִּׁיר הַזֶּה נוֹצַר.

אֲנִי מְחַכֶּה לָךְ

אֲנִי מְחַכֶּה לָךְ מֵעֵבֶר לָאֶפְשָׁרוּיוֹת שֶׁלִּי
בְּשׁוּם מָקוֹם נִמְצָא אֵיפְשֶׁהוּ
הַהַמְתָּנָה נִמְשֶׁכֶת
לוּ הַהַגָּעָה וְהָעֲזִיבָה הֶגְיוֹנִיּוֹת וּנְכוֹנוֹת.

אֲנִי פּוֹגֵשׁ אוֹתָךְ
בְּדַפֵּי סְפָרִים סְגוּרִים
וּבְכוֹתְרוֹת שִׁירִים שֶׁנִּשְׁכְּחוּ,
אֲנִי מְחַפֵּשׂ אוֹתָךְ
דֶּרֶךְ מַחְשָׁבוֹת רַבּוֹת, כְּשֶׁהַהֶעְדֵּר מוֹפִיעַ,
וְכָךְ הִתְגַּבַּרְתְּ עַל כָּל הַהַמְתָּנָה שֶׁלִּי.

אֲנַחְנוּ הוֹלְכִים יַחַד
דֶּרֶךְ רְחוֹבוֹת לֹא יְדוּעִים,
כָּאֵלֶּה שֶׁרַק אֲנִי רוֹאֶה בַּחֲלוֹמוֹת שֶׁלִּי
כָּכָה אֲנִי מְחַכֶּה לָךְ
אֲפִלּוּ כְּשֶׁמִּישֶׁהוּ אַחֵר מְחַכֶּה לָךְ
זֶה עֲדַיִן אֲנִי שֶׁמַּמְתִּין.

אֲנִי לֹא מְדַבֵּר עָלַיִךְ יוֹתֵר.
הַמַּחְשָׁבוֹת שֶׁלִּי הִתְכַּלּוּ,
זֶה הִסְפִּיק
כָּל הַפְּעָמִים שֶׁחִכִּיתִי
בַּהַתְחָלָה שֶׁל עַצְמִי
כְּדֵי שֶׁאֶעֱבֹר לְיָדֵךְ.

לובליאנה, סלובניה, אפריל 2019

אֲנִי אֵיפְשֶׁהוּ, וְזֶה מַסְפִּיק טוֹב

אֲנִי אֵיפְשֶׁהוּ, אֲנִי חַי אֵיכְשֶׁהוּ מֵעֵבֶר לִנְקֻדַּת הַזִּכָּרוֹן
בְּמִשְׁפָּט עַל סַבְלָנוּת שֶׁאֵינוֹ נֶאֱמַר.

אֲנִי מִתְגּוֹרֵר אֵיפְשֶׁהוּ
בְּסוֹף הֱיוֹתִי, שָׁם לְמַטָּה
אִם הַמַּשְׁמָעוּת מְזַהָה אוֹתִי, אֲנִי שָׂמֵחַ.

מָצָאתִי אֶת עַצְמִי
בְּתוֹךְ הַצַּעַר הֶעָיֵף שֶׁלִּי, שֶׁלֹּא נִרְאֶה בֶּעָבָר
אֲפִלּוּ לֹא בַּחֲלוֹם,
רָאִיתִי אֶת הַזְּמַן מַחְלִיק לִי מֵהַיָּדַיִם
וְהִשְׁתַּכְנַעְתִּי
שֶׁהֵעָדְרוּתִי אֵינָהּ קַיֶּמֶת
לָכֵן אֲנִי מִסְתַּכֵּל לְכָל מָקוֹם
לִמְצֹא אֶת עַצְמִי.

אֵין לִי יוֹתֵר הִתְלַבְּטוּיוֹת,
אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁלָּקַחְתְּ אִתָּךְ אֶת כָּל עִקְבוֹתָיו
וּמִכֵּיוָן שֶׁאֵין לִי שְׁאֵלוֹת, זֶה מַסְפִּיק
אֲנִי זוֹכֵר אֶת שְׁמֵךְ.

טרנטו, 4 באוקטובר, 2019

מְקוֹרוֹת הָאַהֲבָה

מַשְׁמָעוּת הַחַיִּים הִיא
סִבָּה לִצְעֹד לִקְרַאת הַמָּחָר, חֲלוֹם
שֶׁלְּכָל אֶחָד יֵשׁ זְכוּת לִרְאוֹת.

יְצוּר כָּזֶה
כָּל אֶחָד רוֹצֶה עֲבוּר עַצְמוֹ, וּבַעֲבוּר הָאֲנָשִׁים שֶׁלּוֹ
לַמְרוֹת שֶׁהוּא אֵינוֹ יוֹדֵעַ מֵאַיִן בָּאָה הָאַהֲבָה,
וּלְאָן הִיא הוֹלֶכֶת

בִּזְמַן שֶׁאַתָּה לֹא יוֹדֵעַ אֶת מְקוֹרוֹתֶיהָ זֶה סוֹד,
מֻסְתֶּרֶת כְּמוֹ הָאֲוִיר כִּי
הַזְּמַן הֵבִיא דַּרְכֵּנוּ עַד לְכָאן
בְּכָל פַּעַם כְּשֶׁהֵם מְדַבְּרִים עַל מְקוֹרוֹת הָאַהֲבָה,
הַחֲכָמִים כָּתְבוּ גַּם הַגְדָּרוֹת וְתֵאוֹרִיּוֹת,
נִסְחָאוֹת וְשִׁירָה, אֲבָל דָּבָר אֶחָד בָּטוּחַ,
אַף אֶחָד לֹא יוֹדֵעַ בְּוַדָּאוּת.

דָּבָר אֶחָד אַתָּה חַיָּב לְהָבִין,
מִבְּלִי לִטְעֹן שֶׁאַתָּה מַמְצִיא מַשֶּׁהוּ גָּדוֹל,
אַהֲבָה נוֹלֶדֶת כָּל יוֹם בְּכָל לַיְלָה,
אַחַר הַצָּהֳרַיִם, אַחַר חֲצוֹת.
פָּשׁוּט, נִמְצֵאת בְּכָל עֵת
בְּכָל מָקוֹם.

וְאִם זֶה הַמִּקְרֶה, הֵיכָן אַהֲבָה חַיָּה אָז,
הֵיכָן אַהֲבַת הַחַיִּים, הֵיכָן, אִם כֵּן,
הִיא בְּשֶׁלָּהּ
מוֹצֵאת, מִקּוּם, טְוַח זְמַן !

תֵּאוֹרְיָה מֻפֶּלֶת עַל יְדֵי תֵּאוֹרְיָה אַחֶרֶת,
כְּשֶׁעוֹנָה אַחַת רוֹדֶפֶת אַחֲרֶיהָ
עַד שֶׁשָּׁנָה הוֹפֶכֶת דַּף.
מָקוֹר הוּא הַמַּשְׁמָעוּת
גַּם בָּרוּר וְגַם לֹא בָּרוּר.

אַהֲבָה בָּאָה מֵאֱלֹהִים רַק הוּא
יוֹדֵעַ אֶת מְקוֹרָהּ.

מאטרה, איטליה, 18 באוקטובר 2019

הִתְעוֹרְרוּת

אֲנִי לֹא צָרִיךְ מִלִּים גְּבוֹהוֹת,
שְׁבָחִים, מַחְשָׁבוֹת צִבְעוֹנִיּוֹת,
רַעֲיוֹנוֹת כָּאוֹטִיִּים עַל עַצְמִי,
עַד שֶׁאַגִּיעַ לִנְקֻדַּת הָאֱמֶת, זֶה לֹא נָכוֹן.

אִם לָאֱמֶת הָיָה כּוֹחַ כָּלְשֶׁהוּ
זֶה לֹא יְאַפְשֵׁר שֶׁהוֹנָאָה תְּדַבֵּר בְּכָזוֹ כֵּנוּת
כָּךְ הַזְּמַן עָשָׂה אֶת זֶה עִם עַצְמוֹ,
כְּשֶׁהוּא נִתָּז בַּזִּכָּרוֹן
קְטָעִים מֵהַזְּמַנִּים שֶׁלִּי
אֲנִי חוֹשֵׁב עַל מַשֶּׁהוּ לֹא יָדוּעַ.

בְּשֶׁפַע אֹמֶץ וּמַשְׁמָעוּיוֹת מְנֻמְנָמוֹת
רְצוֹנוֹת שְׁזוּרִים בְּאַהֲבָה,
זֶרֶם מַעְיַן הָאֵרוּעִים מְלֵא תַּקְרִיּוֹת
עֲבוּר הַלֹּא יְדוּעִים,
עֲבוּר הַבִּלְתִּי צָפוּי תַּגְלִית חֲדָשָׁה זוֹ.

כָּכָה הַיּוֹם
גִּרְסָה חֲדָשָׁה שֶׁל יוֹם יָשָׁן
עוֹנוֹת בָּאוֹת וְהוֹלְכוֹת --
הוֹלְכוֹת מֵעֵבֶר לָהֶן כִּי לַחַיִּים יֵשׁ כִּוּוּן אֶחָד —
מָוֶת
וַאֲנַחְנוּ נוֹסְעִים מִשָּׁם.

עַכְשָׁו, אֲנִי עַצְמִי הִתְגַּבַּרְתִּי עַל כָּל כָּךְ הַרְבֵּה
מִקְרֵי מָוֶת
רַק בִּגְלַל שֶׁבָּטַחְתִּי בַּחַיִּים.

בַּחֲלוֹם הֲכִי אָרֹךְ שֶׁלִּי
לֹא הִרְכַּבְתִּי מִשְׁקָפַיִם עַל הַמַּחְשָׁבָה שֶׁלִּי
כְּדֵי לְהִסְתַּכֵּל לָאֱמֶת בָּעֵינַיִם
וְהֶאֱמַנְתִּי בְּטֵרוּף שֶׁהַמַּשְׁמָעוּת תִּרְאֶה אוֹתִי,
אֲבָל זֶה לֹא נָכוֹן
שֶׁלֹּא תִּסְתַּיֵּם הַהַתְחָלָה הַזּוֹ.

הֶעָבָר וְהַהוֹוֶה צוֹלְבִים אֶת הַמָּחָר
מִלְּבַד יֹפִי, כָּל הַשְּׁאָר רְגֵל
אַחַר הַזְּרִימָה שֶׁלּוֹ
כְּמוֹ הַגִּלּוּי הַזֶּה.

פריז, 25 בינואר 2019

שִׁמְרוּ עַל עַצְמְכֶם בַּזְּמַן

אִם אַתָּה שָׁם
הַגּוֹרָל בָּא אֵלֶיךָ לִדְפֹּק בַּדֶּלֶת.
כָּל מָה שֶׁתְּבַקֵּשׁ מֵעַצְמְךָ
מַבִּיט אֵלֶיךָ
עַד כַּמָּה שֶׁהַהִזְדַּמְּנוּת יְכוֹלָה לְהַגִּיעַ.

אִם זֶה חָסֵר, דַּע שֶׁאַתָּה אָבוּד
שֶׁכְּבָר אֵין לְךָ אֶת מָה שֶׁאַתָּה רוֹצֶה.

אַל תַּעֲשֶׂה מַסָּעוֹת כָּאֵלֶּה
אֶלָּא אִם כֵּן הוֹבַלְתָּ כַּמָּה בְּעַצְמְךָ אֶל הַגּוֹרָל
וְאַתָּה לֹא מַכִּיר אֶת הָעוֹלָם,
גַּם לָעוֹלָם לֹא אִכְפַּת מִמְּךָ.

אִם אַתָּה כָּאן
הַזְּמַן מַגִּיעַ, דְּפֹק בַּחַלּוֹן תִּתְעוֹרֵר לְבַד,
תִּהְיֶה גַּם טַיְמֵר קָטָן
וְתִשְׁמֹר עַל עַצְמְךָ בַּזְּמַן.

לַמְּדִינָה שֶׁלִּי מַנְהִיגִים מְגֻנִּים

לְמַעֲשֶׂה
הַמּוֹלֶדֶת נִשְׂגֶּבֶת
וְאֵין צֹרֶךְ לְדַבֵּר בָּהּ בְּנִקְשׁוּת,
גַּם הָרָעִים לֹא מְקַלְּלִים אוֹתִי.
פָּשׁוּט עָדִיף לְהַחֲזִיק מַעֲמָד
עַד לַנְּקֻדָּה הַמֶּרְכָּזִית
אוֹ לֹא לְהַשְׁמִיעַ קוֹל.

אָמְנָם, אֲנִי רַק רוֹצָה
עוֹד וְעוֹד מוֹלֶדֶת
פְּעָמִים אֵין לְזֶה זְמַן,
וְגַם לֹא לַשִּׁירִים שֶׁלִּי
וְגַם לֹא לְטִקְסֵי הַחַיִּים שֶׁלָּהּ.
הַמּוֹלֶדֶת שׁוֹכַחַת את חֲתֻנַּת הַחֹפֶשׁ,
זְקֵנָה קַיֶּמֶת וּבַת מַשְׁמָעוּיוֹת מְבַלְבְּלוֹת.

הַמּוֹלֶדֶת נִשְׂגֶּבֶת
וּבֶאֱמֶת שֶׁאֵין טַעַם לְדַבֵּר בָּהּ אָז בִּכְבֵדוּת,
כִּי אֵין לָהּ הֶרְגֵּל אָפֵל, יֵשׁ בָּהּ,
בְּכָל פַּעַם כְּשֶׁאַהֲבָה מְטַפֶּסֶת לְרֹאשׁ הָאֶפְשָׁרוּיוֹת,
הַמַּשְׁמָעוּת תִּשְׁכַּח אֶת מְחַבְּרָהּ.
עַל כֵּן אוֹמְרִים שֶׁסּוֹפְרִים אֵינָם מְבִינִים חֹפֶשׁ.

מָה יִהְיֶה אִם הַמּוֹלֶדֶת לֹא תִּצְמַח ?
זוֹ תִּהְיֶה תְּקוּפָה אֲפֵלָה וַחֲשׁוּכָה
שֶׁל נִוּוּן הַמּוֹחַ שֶׁל הָעָם.

מַדּוּעַ שֶׁיִּוָּתֵר הַחֲלוֹם לַמּוֹלֶדֶת
כְּשֶׁיֵּשׁ מְנְהָגִים חֲשׁוּכִים,
בְּדֶרֶךְ כְּלָל הַנִּשְׁאָרִים נִדָּחִים.

כָּל מָה שֶׁבָּא, הוֹלֵךְ

א.

עַד הַיּוֹם נָשָׂאתִי פַּחַד וְאֹמֶץ עַל כְּתֵפַי,
כְּשֶׁאֲנִי מְקַפֵּל בִּזְמַן שֶׁל אַף אֶחָד
וְאֵינִי עוֹשֶׂה פַּעַם אַחַת מַסָּעוֹת קָשִׁים,
בְּאֹמֶץ פָּנִים אֶל פָּנִים מוּל פַּחַד,
עַד כַּמָּה אֶפְשָׁר לְהִתְעַלֵּם,
אִי אֶפְשָׁר לְהַאֲמִין, לֹא בְּאָדָם,
וְלֹא בְּמַסָּעוֹת פִּרְאִיִּים.
צָעִיר בַּיָּמִים הַקְּרוֹבִים
עִם דִּילֶמוֹת אַהֲבָה, אָז תֹּאהַב,
נוֹזֵל תַּפּוּחִים מַבְשִׁיל מִדֵּי פַּעַם בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם
וּמַסְבִּיר אֶת טַעַם הַכְּאֵב
בְּאֹרַח חַיֵּי הָאָדָם בְּעָבָר.

ב.

בַּלֵּב אֲנִי נוֹשֵׂא
הַנָּאוֹת וְצַעַר הַחַיִּים, אוּלַי כַּמָּה מַחְשָׁבוֹת,
וְכַמָּה דֵּעוֹת קְדוּמוֹת (מַחְשָׁבוֹת מֻקְדָּמוֹת)
מְנֻמָּקוֹת הֵיטֵב
מְדִידוֹת מְדֻיָּקוֹת וְתַחֲזִיּוֹת, אֵיזֶה אֵרוּעַ כָּאוֹטִי,
כָּל מָה שֶׁמַּגִּיעַ, הוֹלֵךְ
חוֹזֵר עַל עַצְמוֹ
לֹא נִרְאוֹת תַּחֲזִיּוֹת שֶׁמְּדַבְּרוֹת עַל מֶזֶג אֲוִיר אַחֵר,
צָרִיךְ אֹמֶץ כְּדֵי לְהָעֵז
לְהַאֲמִין בְּאַהֲבָה
מְחוֹגִים בְּקִיר הַזְּמַנִּים שֶׁנִּקְבְּעוּ

כִּוּוּנֵי יְצִיאָה, מַסָּע אָרֹךְ יוֹתֵר מֵחִלּוּפֵי הָעוֹנוֹת הַמִּשְׁתַּנִּים,
אֵרוּעִים זְמַנִּיִּים בִּשְׁנוֹת חַיַּי.

ג.

אַהֲבָתִי אֵלַיִךְ, נָשָׂאתִי בְּמוֹחִי אֶת הַסּוֹף, הוּא אֵינְסוֹפִי
אַהֲבָתִי אֵלַיִךְ, כָּל מִי שֶׁמְּבַלְבֵּל אֶת הַשְּׁלַבִּים
שֶׁל הַיְּצִיאָה לַדֶּרֶךְ,
וְנַפְרִיד בֵּינֵיהֶם מַסְפִּיק
כְּדֵי שֶׁנָּבִין שֶׁהַחַיִּים נָעִים כְּמוֹ הָרוּחַ הַנּוֹשֶׁבֶת.

יֵשׁ טְרִיקִים אֵיפְשֶׁהוּ שֶׁמַּטְעִים אֶת הַחֲלוֹם, אֲבָל אֵלֶּה לֹא
מְצִיאוּת טוֹבָה
כְּמוֹ בַּסִּפּוּרִים הַיָּפִים שֶׁלִּי
הַמִּשְׂחָק מַמְשִׁיךְ תּוֹךְ הִתְעַלְּמוּת, בְּרַשְׁלָנוּת,
הָאֵרוּעִים שֶׁחִבְּרוּ אוֹתָנוּ עִם הָעוֹלָם
וֶאֱמוּנוֹת אַמִּיצוֹת.

מֵעֵבֶר לַפַּחַד
אֲפִלּוּ הַקְּרָבוֹת הַמַּפְחִידִים בְּיוֹתֵר
הַחַיִּים מְבִיאִים תּוֹעֶלֶת לַנּוֹהֵג בָּהֶם,
אֵלֶּה שֶׁלֹּא עוֹצְרִים לְעוֹלָם.

לִהְיוֹת בֶּן אָדָם

אָדָם שׁוֹאֵב אֶת עַצְמוֹ מִבֶּן אֱנוֹשׁ.
הַשֵּׁנִי מַצִּיג מִישֶׁהוּ אַחֵר כָּמוֹהוּ
כָּל אֶחָד יַעֲשֶׂה כְּמוֹ מִישֶׁהוּ אַחֵר

לְמִישֶׁהוּ יֵשׁ אֶת עַצְמוֹ
וַאֲחֵרִים עֲבוּר עַצְמוֹ
וּמִישֶׁהוּ אֲפִלּוּ עֲבוּר אֲחֵרִים
פָּשׁוּט: הַמִּשְׂחָק נִמְשַׁךְ,
יֵשׁ לְשַׁבֵּחַ אֶת הָעַצְמִי שֶׁל כָּל אֶחָד

הוּא אֵיפְשֶׁהוּ בָּנוּ, עַצְמִי חֲסַר תַּקְדִּים
שֶׁאִם הוּא לֹא יֵצֵא עַד הַמָּוֶת שֶׁל הָאָדָם
לֹא מְנֻכָּר וְלֹא הוּמַר
זֶה תָּלוּי בּוֹ (בָּהּ) שֶׁיָּמוּת אֱנוֹשִׁי יָפֶה

אַשְׁרֵי הַמְּקַבֵּל מָוֶת כָּזֶה.

סופיה, 20 בספטמבר 2018

צֵא מֵעַצְמְךָ, הַגֵּר

הָאֹמֶץ לְהַאֲמִין בָּרְגָשׁוֹת מִתְגַּבֵּר עַל הַפַּחַד
רְגָשׁוֹת הֵם הָאֹמֶץ לְהַאֲמִין בָּאָדָם
כָּל אֵרוּעַ מִתְרַחֵשׁ בָּרְגָשׁוֹת
וְאֵינְךָ יָכוֹל לְהַאֲמִין בְּאַהֲבָה
בְּעֵת שֶׁהַהִגָּיוֹן מֵצִיק
סִבָּתִית גַּם הָאֱמוּנָה וְגַם הָאֹמֶץ
מִתְחַזְּקִים לְפָחוֹת בְּעִתּוּי הַדְּבָרִים
אוֹ שֶׁאֶהֱפֹךְ לָאֵרוּעַ בְּעַצְמוֹ
זֶה צָרִיךְ לִקְרוֹת הֲכִי טוֹב, אַחֶרֶת
יָצָאתָ מֵעַצְמְךָ, אַתָּה הִגַּרְתָּ
לְמָקוֹם שֶׁאִישׁ לֹא רוֹאֶה אוֹתְךָ
אֲפִלּוּ הָאֱמוּנָה אוֹ הָאֹמֶץ
אֵינָם יְכוֹלִים לְהוֹצִיא אֶת הַפַּחַד
אַךְ חֲזָקִים
מִכּוֹחָהּ שֶׁל אַהֲבָה
הוֹפְכִים אֵרוּעִים שֶׁל הַנְּשָׁמָה
שֶׁרַק בַּנֶּפֶשׁ הֵם אֵרוּעִים יָפִים
הָאֵרוּעַ יַמְשִׁיךְ בַּפְּעֻלָּה הַבָּאָה שֶׁל הַחַיִּים.

בִּזְמַנִּים רָעִים

יֹאבְדוּ הָרְאִיָּה וְהַשְּׁמִיעָה
וְתִסְתַּכֵּל עַל עַצְמְךָ כְּבָר קְצָת מְנֻכָּר
אַל תִּתֵּן לָהֶם לְהָמִיר אוֹתְךָ בְּפָחוֹת כֶּסֶף
כְּשֶׁהַחַיִּים אֵינָם קְבוּעִים

אֲפִלּוּ לַזְּמַן יֵשׁ תִּקְוָה, וְאִם זֶה נָכוֹן
בִּזְמַנִּים טוֹבִים אָז
אֶכְתֹּב אוֹתָם בְּצֶבַע גּוֹרָל וְיַעַד

לְאַחַר כָּל זְמַן
זְמַן אַחֵר מַגִּיעַ וְהַתַּפְקִיד הוּא לְהַאֲמִין בְּטוֹב
לְצַלֵּם אֶת הָרְצוֹנוֹת שֶׁלְּךָ בִּצְבָעִים
לָתֵת זְמַן לַזְּמַן.

מִשְׂחָק מַקְדִּים בַּחֲמִשָּׁה וַרְיָאנְטִים

מִישֶׁהוּ יוֹדֵעַ לְדַבֵּר וּמִישֶׁהוּ יוֹדֵעַ לְהַקְשִׁיב
כָּל הַשְּׁאָר הֵם צוֹפִים,
אוֹ אַל תְּצַפּוּ לְהִכָּנֵס לַמִּשְׂחָק

הַדּוֹבֵר מַצִּית אֶת הָאֲמִירוֹת
אוֹמֵר קַיָּם וְלֹא קַיָּם וּמַמְשִׁיךְ
מִמִּלָּה לְמִלָּה כְּדֵי לִגְרֹם לְמַחְשְׁבוֹתָיו לְדַבֵּר
מִלָּה צוֹעֶדֶת תָּמִיד לְעֵבֶר מַטְּרָתָהּ
כְּשֶׁהִיא מְחַכָּה וּמְשַׁדֶּרֶת שְׁתִיקוֹת שֶׁיַּעַצְמוּ
אֶת עֵינֵי הַדִּיּוּנִים

קֹדֶם כֹּל לִשְׁמִיעָה יֵשׁ שָׂפָה מִשֶּׁלָּהּ אָמְרוּ חֲכָמִים
מִי שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ זְמַן לְמִלִּים כְּדַאי שֶׁיְּוַתֵּר
לִפְנֵי שֶׁאַתָּה עוֹזֵב מַשֶּׁהוּ תִּקַּח אֶת הַמַּטָּרָה.
עִם עַצְמְךָ אַתָּה תַּגִּיעַ בַּזְּמַן
וּתְנַצֵּחַ בְּשֶׁקֶט אֶת כָּל הַמִּלִּים
בַּמִּשְׁפָּט, הֲלֹא נֶאֱמַר שֶׁלָּנוּ,
רַק לִהְיוֹת קְצָת עִם הַזְּמַן,
קְצָת עִם עַצְמְךָ

וּלְמִי שֶׁלֹּא מְנַגֵּן הַקְדָּמָה, אֵין שׁוּם דָּבָר אַחֵר
אֶלָּא פְּרַקְטִיקָה שֶׁל תֵּאוֹרִיּוֹת
שֶׁהָרִאשׁוֹן הוֹלֵךְ אוֹ מַגִּיעַ

ברטיסלבה, 20 ביוני, 2017

אֲנִי יוֹשֵׁב בַּקָּצֶה עַצְמִי

בְּזִכְרוֹנִי אֲנִי יוֹשֵׁב
וַאֲנִי מְחַכֶּה וּמְחַכֶּה
כְּמוֹ בְּרֹחַב כָּל הַמַּסְקָנוֹת שֶׁהִתְחַלְתִּי
מֵהַהַתְחָלָה הָאֱמֶת הִתְפּוֹגְגָה
כְּלוֹמַר הַחֲלוֹמוֹת אִבְּדוּ אֶת הַמַּשְׁמָעוּת שֶׁל עַצְמָם
הַזְּמַן אָמַר שֶׁזֶּה שַׁיָּךְ לִתְקוּפוֹת הַשָּׂטָן
שֶׁסּוּג זֶה שֶׁל אֱמוּנָה הוּמַר לְחֹסֶר אֱמוּנָה.

בְּרִית הַזְּמַן נָתְנָה כּוֹחַ לָרְשָׁעִים
תִּקְוָה וּתְשׁוּקָה הָפְכוּ לְאַשְׁלָיָה
אַחֲרֵי שֶׁהָיָה זְמַן לֹא נָכוֹן מִשֶּׁלָּהֶם הָאֱמֶת,
הַמִּלָּה הָיְתָה שְׁקֵטָה
וַאֲנִי זֶה שֶׁהִתְעוֹרַרְתִּי מֵהַזִּכָּרוֹן שֶׁלִּי
עַל סְמַךְ הַזִּכָּרוֹן שֶׁלָּךְ

אֲנִי מִתְבּוֹנֵן בְּצַעֲדֵי הַזִּכָּרוֹן
שֶׁמּוֹחֲצִים אֶת הֶעָתִיד
יוֹשֵׁב בַּזִּכָּרוֹן
וַאֲנִי זוֹכֵר שֶׁהָעֲבוֹדָה עֲיֵפָה
אֲנִי נִרְגָּע בְּתַחֲזִיּוֹת

נִמְאַס לִי לָנוּחַ וְהָלַכְתִּי
מַחְשָׁבוֹת כְּלַפֵּי מַעְלָה
שֶׁאֶחְשֹׁב קְצָת יוֹתֵר עַל הַזִּכָּרוֹן הַזֶּה
מִשְׁכַּן הַשִּׁכְחָה הַזֶּה כָּל יוֹם וְעוֹד
הוּא שׁוֹכֵחַ לָצֵאת עִם מַשְׁמָעוּת
רַק שִׁכְחָה, שִׁכְחָה וּזְכֹר שִׁכְחָה.

מִי שֶׁרָצִיתִי אֲנִי

עַרְפִלֵּי הַחַיִּים הִכְרִיעוּ אוֹתִי כָּל כָּךְ בִּזְמַנִּים קָשִׁים,
כְּבָר אֵינִי יָכוֹל לִהְיוֹת חֹמֶר שֶׁל יֵשׁוּת
שֶׁהִתְקַיְּמָה פַּעַם אֵיפְשֶׁהוּ

הַזְּמַן לָקַח אוֹתִי שֶׁאֶחְשֹׁב שָׁנִים,
שֶׁאֶשָּׂא אֶת תְּלָאוֹת הָעוֹנוֹת.
הַגָּרוּעַ מִכָּל נָפַל עָלַי בִּזְמַנִּי
כֵּן מִי שֶׁעוֹלֶה עַל כָּל מָה שֶׁרָצִיתִי לִהְיוֹת
עוֹנוֹת מְקֻפָּלוֹת בְּזִכְרוֹן שְׁנוֹת חַיַּי
אֲנִי לֹא גִּבּוֹר
אֲפִלּוּ אַחֲרֵי כָּל הַמִּלְחָמוֹת הָאֵלֶּה,
וְגַם לֹא מַנְהִיג
אַחֲרֵי כָּל הַשִּׁנּוּיִים הָאֵלֶּה,
אַחֲרֵי כָּל הַשָּׁנִים הָאֵלֶּה שֶׁל חֹפֶשׁ
אֲנִי לֹא אֶחָד מִכֶּם,
לֹא שֶׁקֶט וְלֹא שַׁלְוָה בָּאֵרוּעִים
אֶלָּא רַק שְׂרִיטוֹת קַלּוֹת
מְצִיאוּת שֶׁאַף פַּעַם כְּמוֹ הָאֱמֶת אֵינָהּ נִמְלֶטֶת.

סְלִיחַת הַמִּלָּה עַל מַחְשַׁבְתָּהּ,
לֹא אֹמַר דָּבָר עַל הַמּוֹחַ הַמּוּזָר
וּבְצֹמֶת הַחַיִּים רָצִיתִי לִהְיוֹת צוֹפֶה בִּזְהִירוּת
שֶׁאֶרְאֶה אֶת הַדְּרָכִים הֵיטֵב
וְהִגַּעְתִּי עַד כָּאן, מָקוֹם שֶׁאֲנִי לֹא
רָצִיתִי אָז
גַּם אֲנִי, וְלָמָּה אֲנִי לֹא מָכוּר.

בודפסט, 24 בספטמבר, 2019

הַחַיִּים חַיִּים בִּי

עַכְשָׁו עָלָה בְּמוֹחִי כִּי הִגִּיעַ הַזְּמַן לְנַסֵּחַ אֶת זֶה
בְּמִלִּים שֶׁצִּפִּיתִי לְזֶה מֻקְדָּם
לָרֶגַע הֲכִי טוֹב
הִנֵּה, עַתָּה בָּא אֵלַי אָמַר
הַחַיִּים חַיִּים בִּי בְּאֹפֶן מַרְדָנִי וַאֲנִי שָׁלֵו וְחָכָם,
מוּזָר שֶׁאֲנִי יוֹדֵעַ לָמָּה !

בְּטֶרֶם מַשְׁמָעוּת, בְּטֶרֶם מַחְשָׁבוֹת
שָׁם אֶרְאֶה אֶת עוֹנוֹת הַשָּׁנָה. צוֹפֶה בְּמֶזֶג הָאֲוִיר
כְּאִלּוּ אֵין לִי חֵשֶׁק עָצוּם
הָיִיתִי מְלַמֵּד אֶת עַצְמִי
אַל תֹּאהַב אוֹתִי יוֹתֵר מִדַּי אוֹ אַחֵל לִי אַחֶרֶת

וּלְכָל זֶה הָיְתָה נֻסְחָה שֶׁהָיִיתִי מְנַסֵּחַ אוֹתָהּ
מֵהַהַתְחָלָה
אֲנִי אֶצְעַד בְּמַחְשָׁבוֹת גְּדוֹלוֹת
אֲבָל הֵן יַגִּידוּ לִי
הַחַיִּים - חַיִּים בְּתוֹכֵנוּ
לָכֵן תַּחֲשֹׁב טוֹב עַל הַחַיִּים

בְּאֵיזֶה יוֹם, בְּאֵיזֶה תַּאֲרִיךְ וְשָׁעָה הִגַּעְנוּ לְכָאן
כִּי אֲנַחְנוּ לֹא נֶהֱנִים מִזֶּה
בְּעַצְמֵנוּ רָצִינוּ זְמַן רַב שֶׁאֲחֵרִים יִשְׁאֲלוּ אוֹתָנוּ
אֲנַחְנוּ מְבַקְּשִׁים גַּם אוֹתָן,
אֵיךְ מִי שֶׁלֹּא מוֹצֵא מְעַט בָּאַחֵר
לוֹקֵחַ אוֹתָן מוּצָף בִּפְלִיאָה

כַּאֲשֶׁר הַזְּמַן מַצִּית אֶת מְנוֹעֵי הַחַיִּים
שֶׁרוֹאִים אֶת הֶעָבָר הַמְּרַמֶּה
שֶׁמִּסְתַּתֵּר מֵאֲחוֹרֵי רֹאשׁ הַזִּכָּרוֹן אָה אָז,
דַּי לִשְׁכֹּחַ לִפְעָמִים

הַמֶּסֶר שֶׁלִּי אֵלֶיךָ אַל תִּזְדַּקֵּן
לַמְרוֹת שֶׁאַתָּה גָּדֵל וַאֲנִי מִזְדַּקֵּן הַכֹּל מַמְשִׁיךְ

אָז תַּתְחִיל, אַל תְּבַזְבֵּז זְמַן

קופר, סלובניה, 27 באפריל, 2017

מִחוּץ לַזְּמַן שֶׁאֲנַחְנוּ חַיִּים בְּיָמִים אֵלֶּה

בְּאֵיזוֹ שָׁעָה, כָּזֶה סִיּוּט
אֲנַחְנוּ מִתְמוֹדְדִים בַּזְּמַן שֶׁנִּשְׁאָר
גַּם אַחֲרֵינוּ אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים
שֶׁהֵם יוֹרִים עָלֵינוּ
עִם הַזְּמַן, עִם שָׁנִים אֲבוּדוֹת
אֵיךְ אֲנַחְנוּ לֹא רוֹאִים אֶת זֶה לְבַד
הַאִם מִישֶׁהוּ צוֹפֶה בָּנוּ

כַּאֲשֶׁר הַזִּכָּרוֹן כָּבֶה לְאוֹר הָאוֹפְּטִימִיּוּת
אֲנִי לֹא רוֹאֶה אַף אֶחָד הוֹפֵךְ לְמִישֶׁהוּ
הַכְּרוֹנִיקוֹת הַמַּפְחִידוֹת שֶׁלָּךְ הֵן מַפְחִידוֹת אוֹתִי, אַרְצִי.

לְהַגִּיד לָךְ שֶׁאַתְּ לֹא לְבַד בַּכְּאֵב הַזֶּה
נֵצֵא מֵהַחֲרָדָה, בִּזְבַּזְנוּ אֶת הַחֲלוֹם בִּשְׁבִילֵךְ.
מִחוּץ לַזְּמַן אָנוּ חַיִּים בְּיָמִים אֵלֶּה.

פרישטינה, 1 באפריל, 2020

מֻקְדָּם בְּעִקְבוֹת הַשֵּׁנָה

אֵין אֵמוּן מָחָר
הַיּוֹם אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מָה לְהַגִּיד עַל אֶתְמוֹל
בְּכָל הַדִּילֶמָה הַזֹּאת מָה אֶעֱשֶׂה,
חֲלוֹם שֶׁהֵעִיר אוֹתִי מִשְּׁנַת הַהִתְעוֹרְרוּת.

כַּמָּה עֹמֶק הָאוֹקְיָנוֹס, מַבַּט הָעַיִן,
תְּשׁוּקָה נִטְמְעָה בַּזְּמַן
אַתָּה אוֹהֵב מִלִּים לְאָן אַתָּה הוֹלֵךְ מְלֵא מַשְׁמָעוּת,
כְּמוֹ חַיֵּי מְשִׂימָה.

בְּאֵיזוֹ תַּחֲנָה שְׁתִיקַת אֶרֶץ הַגּוֹרָל תְּהַוֶּה אֶת הַמַּשְׁמָעוּת !
אֹמֶץ נוֹתֵן לִי אֲפִלּוּ מְעַט תִּקְוָה לָדַעַת אֶת כּוֹחֵךְ
אֵיךְ חַמְדָנוּת גְּדֵלָה.

הַמַּחְשָׁבוֹת שֶׁלִּי הֵן דְּרָכִים בִּלְתִּי עֲבִירוּת
אַתְּ הָאֶגוֹ שֶׁלִּי, הַאִם אַתְּ סוֹלֶלֶת לִי אֶת דַּרְכִּי
שֶׁאַגִּיעַ
לָשֶׁבֶת עַל גַּבֵּי הַזִּכָּרוֹן.

לְמָחֳרָת אַגִּיעַ אֵלַיִךְ, אֲחַכֶּה לִיקִיצָה מֻקְדֶּמֶת
לִשְׁעַת הַגָּעָה,
זְמַן נָכוֹן
הַסֶּגֶר, אַתָּה רַק יוֹתֵר סֶגֶר.

פרישטינה, 28 במרץ 2020.
הסגר בבית שלי, כמו כולם

מִשְׂחָק בִּלְתִּי נִתָּן לִתְנוּעָה

הַזְּמַן יַגִּיעַ
לְאַחַר מִכֵּן, כַּאֲשֶׁר אַתָּה מוּכָן לְהַגִּיעַ לַפִּסְגָּה
פְּתִיחַת הַדֶּלֶת, הַהַמְתָּנָה בָּעֶרֶב הֵכִינָה אֶת זֶה,
מִי יִרְצֶה אֶת קַבָּלַת הַפָּנִים
שֶׁל הָאַחֵר,
אַתָּה אוֹ אֲנִי

וְאֹמַר תִּתְכּוֹנֵן לַעֲזֹב
אַתָּה תֹּאהַב אֶת הַהֲבָנָה שֶׁלְּךָ סַבְלָנוּת, תֵּן זְמַן,
תֵּן אַהֲבָה, תִּתֵּן אֶת עַצְמְךָ לְאַחֵר שֶׁפּוֹחֵד לְהִכָּנַע לְךָ

כָּל חֻקֵּי הַמִּשְׂחָק, צַיֵּת
לַמִּשְׂחָק, תַּכִּיר אוֹתְךָ דֶּרֶךְ טְקָסִים
תִּרְשֹׁם אֵרוּעִים בִּלְתִּי צְפוּיִים,
תְּצַלֵּם אֶת הַדְּמָמָה
וְתָסִיר אֶת מַרְאוֹת הַצְּנִיעוּת אֱמֹר אֶת הָאֱמֶת
וְתֵלֵךְ מַהֵר,
שֵׁב בְּקַבָּלַת הַפָּנִים שֶׁלְּךָ, חַכֵּה לִי, אֲנִי בָּא,
אֲנִי בָּא לְשַׂחֵק אֶת הַמִּשְׂחָק.

פרישטינה, 20 בפברואר 2020

זֶה גּוֹרֵם לִי לְהַרְגִּישׁ שֶׁפַּעַם הָיִיתִי

נִרְאֶה לִי שֶׁפַּעַם הָיִיתִי,
מָתַיְשֶׁהוּ בִּימֵי הַבֵּינַיִם, בָּעֵת הָעַתִּיקָה, אוּלַי אֶתְמוֹל
אוֹ שֶׁקָּרָאתִי אֵיפְשֶׁהוּ בְּסִפְרֵי אֱמוּנָה חֲדָשִׁים, אַרְכָאִיִּים,
אוּלַי שָׁמַעְתִּי אֶת קוֹלוֹת הָעוֹנוֹת בְּמַהֲלַךְ חַיַּי,
שֶׁלִּפְעָמִים מוֹפִיעִים לִי, פְּעָמִים שֶׁהֵם רוֹדְפִים אוֹתִי
בֵּין הֲוָיָה לְהֶעְדֵּר

זֶה גּוֹרֵם לִי לְהַרְגִּישׁ כְּאִלּוּ הָיִיתִי פַּעַם, אֵיפְשֶׁהוּ זְמַן שֶׁבּוֹ

הֵם לֹא מְסַפְּרִים לִי
אֲנִי עֵר, אֲנִי יָשֵׁן
וּכְשֶׁאֲנִי יָשֵׁן, אֲנִי עֵר.

פַּעַם אֲנִי חַי, הַיּוֹם אֲנִי לֹא כָּאן בָּעוֹלָם הֶעָצוּם שֶׁלָּנוּ
הַזְּמַן מַרְגִּישׁ צָפוּף מִדַּי
הִנֵּה קוֹרֶה לִי שֶׁאֲנִי אֵיפְשֶׁהוּ שָׁם

לִפְעָמִים, אַתָּה אֵיפְשֶׁהוּ כָּאן
אֵיפְשֶׁהוּ, אֵיפֹה שֶׁאֲנִי לֹא יוֹדֵעַ אֵיפֹה אֲנִי,
אִם אֲנִי...

בְּטִקְסֵי בֹּקֶר
קֶרֶן שֶׁמֶשׁ מִתְפַּלֶּלֶת כְּמוֹ צִפּוֹר
שׁוֹרֶקֶת חַמָּה, בְּהִירָה, אוֹהֶבֶת
וּבִזְרוֹעוֹת הַזְּמַן נוֹפֶלֶת
בִּזְרוֹעַי אֶשָּׂא אוֹתָהּ אֵלַי עַד לְשָׁם,
לְאָן מַגִּיעוֹת הַכְּנִיסוֹת?

זֶה גּוֹרֵם לִי לְהַרְגִּישׁ שֶׁאַתְּ נִמְצָאת בְּמָקוֹם כָּלְשֶׁהוּ,
אֲנִי יַקִּירֵךְ
כְּשֶׁאַתְּ אֲפִלּוּ לֹא חֵצִי מִמֶּנִּי כְּמוֹ שֶׁאֲנִי רוֹצֶה
אֲנִי לֹא שׁוֹמֵעַ אֶת נוֹפֵי הָאָבִיב
וְגַם לֹא אֶת רַעַשׁ הַשְּׁתִיקוֹת
עִם כָּל הַדְּבָרִים, יַקִּירָתִי
הַאִם אַתְּ רוֹאָה אוֹתִי אֵיפְשֶׁהוּ,
הַאִם אֲנִי נִמְצָא, אוֹ לֹא,
תִּתְקַשְּׁרִי אֵלַי, תַּגִּידִי לִי

כַּאֲשֶׁר תֵּאוֹרְיוֹת שֶׁל פְּרַקְטִיקוֹת מְרֻבּוֹת
מַתְחִילוֹת לִפְתֹּר דִּילֶמוֹת
בִּכְבִישׁ אָרֹךְ וְנִמְשָׁךְ, זֶה מַצְפֵּן הַהִתְמַצְּאוּת שֶׁלּוֹ
מַפְנֶה כִּוּוּן לַכְּתֹבֶת הַנְּכוֹנָה
רָצוֹן גָּדוֹל לִמְצֹא זְמַן
הַנִּרְאֶה כְּמוֹ סְפִינַת סְחוֹרָה מְלֵאָה
כְּשֶׁהִיא טוֹעֶנֶת זִכְרוֹנוֹת
הַמּוֹחַ עוֹשֶׂה הֵיטֵב אוֹר

הָאוֹר הַזֶּה, הֵאִיר אוֹתִי
וְהוּא רָאָה אוֹתִי אֵיפְשֶׁהוּ, בְּדִידוּת

וַאֲנִי
אֲנִי רוֹאֶה שֶׁהָיִיתִי
אֵיפְשֶׁהוּ בֵּינִי לְבֵינֵךְ,
הַיְּקָרָה לִי.

עִקְבוֹת חַיִּים

כַּאֲשֶׁר הַזִּכָּרוֹן יִתְעוֹרֵר מִשֵּׁנָה,
שִׁנָּיו שֶׁל הַלֹּא נֶאֱמָר יַחְרְקוּ כְּמוֹ חַרְבּוֹ שֶׁל דְּמוּקְלֶטוּס
אוּלַי
אַהֲבָה יְכוֹלָה לִשְׁלֹחַ לִי הַזְמָנָה חֲדָשָׁה לְהִתְעוֹרְרוּת
אֲנִי אֵלֵךְ עַל עִקְבוֹת הַחַיִּים אִם זֶה נָכוֹן
אֲנַחְנוּ חַיִּים אֵיפְשֶׁהוּ

פַּעַם הַמַּשְׁמָעוּת הָיְתָה בִּתְחִלַּת הַמַּשְׁמָעוּת שֶׁל עַצְמָהּ
כְּשֶׁהַכֹּל הִתְחִיל מִמֶּנִּי וּמִמֵּךְ כְּמוֹפַע הַשֶּׁמֶשׁ בִּזְרִיחָתָהּ
אוֹ אוּלַי
כָּל אֶחָד עָשָׂה אֶת הָעֲבוֹדָה שֶׁלּוֹ
הַתַּפְקִיד שֶׁלִּי הָיָה לֶאֱהֹב אוֹתָךְ לְלֹא גְּבוּלוֹת אֲנִי מַאֲמִין בָּזֶה
אוֹתוֹ דָּבָר עֲבוּרֵךְ, אָז אֵיכְשֶׁהוּ בֶּאֱמֶת קַיֶּמֶת אַהֲבַת אֱמֶת
כַּאֲשֶׁר הַשִּׁכְחָה יוֹרָה בְּמֶרְחַק שְׁנוֹת אוֹר, הָרִיק בֵּינֵינוּ יִשְׁכֹּן
שֶׁנִּתְפַּס אֶחָד אֶת הַשֵּׁנִי בַּגָּרוֹן, אַחֶרֶת נְבַלֶּה בִּבְדִידוּת
בְּלִי שֶׁיִּהְיֶה לָנוּ קְצָת אֹמֶץ אֵיפְשֶׁהוּ שֶׁנָּעֵז לִרְצוֹת עוֹד.

רומא, איטליה. ב-23 באפריל 2016

כְּשֶׁמַּתְחִילִים לְאַכְלֵס אַהֲבָה

לָמָּה אַתְּ צְרִיכָה לְאַכְלֵס אֶת הַמּוֹחַ בְּרַעֲיוֹנוֹת כָּאֵלֶּה
בְּסָמוּךְ לַסִּבּוֹת שֶׁהֵם מְהַגְּרִים,
לֹא מָצָא הָאָבִיב דֶּרֶךְ לָבוֹא
הַשָּׁנָה גָּדְלוּ הַיָּמִים וְהָפְכוּ לְשָׁנָה
נְסִיעוֹת הָלוֹךְ וָשׁוֹב, כְּנִיסוֹת, הֵעָדְרוּת בְּכָל מָקוֹם כַּאֲשֶׁר
הַהִזְדַּמְּנוּת קָרְאָה לָךְ בְּשֵׁם
הַאִם שָׁמַעְתְּ אֶת הַסִּבָּה לַשִּׂיחַ שֶׁלִּי
שֶׁבִּגְלָלָהּ הַמַּחְשָׁבָה הָיְתָה צְרִיכָה לְגַדֵּל דֶּשֶׁא יָרֹק הָעוֹנָה,
אֲנִי מְצַפֶּה לָעוֹנָה הַהִיא

וְעַכְשָׁו
לָמָּה זֶה עַכְשָׁו מְנַטְרֵל אֶת הַתְּבוּנָה מֵהַמַּחְשָׁבוֹת הָאֵלֶּה
הֵיכָן שֶׁרַק הִתְחִילוּ דַּקּוֹת הַמִּשְׂחָק. אַתְּ יוֹדַעַת אֶת כָּל
הַכְּלָלִים בְּשֶׁטַח הַנְּשָׁמָה
הַשְּׁתִיקָה שֶׁלִּי יָרְדָה אֶל מַבָּטֵךְ. הָאֵרוּעַ,
זְרִימָה מִשֶּׁלּוֹ, פָּגַשׁ אוֹתָךְ

לָמָּה שֶׁלֹּא תַּחְשְׁבִי בִּכְלָל וְגַם אֲנִי
לָאֵרוּעַ אֵין נָתִיב
לְאָן נוּכַל לָלֶכֶת

כַּמָּה נֵס מְחַכָּה לִי
שֶׁאֲאַכְלֵס אֶת אַהֲבָתֵנוּ כְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ.
חַיַּי אִתִּי שָׁעוֹת וְיָמִים אֲנִי רוֹצָה לֹא לְהִתְעוֹרֵר
מֵהַחֲלוֹם הַקָּדוּם הַזֶּה..

קומו, איטליה 17 באפריל 2019

יוֹם אֶחָד כְּשֶׁאֲנִי מְשַׁעֲמֵם

יוֹם אֶחָד
כְּשֶׁתְּשׁוּקָה תַּטְרִיד בְּמוֹחִי
אֲנִי לֹא אֲחַכֶּה יוֹתֵר
גַּם הַמַּגֵּפָה לֹא תַּפְחִיד אוֹתִי יוֹתֵר
מַחְשָׁבוֹת בְּסֶגֶר יוֹצְאוֹת הַחוּצָה,
מִתְפַּזְּרוֹת לְכָל הָאֲפָקִים,
יָמִים שֶׁל לֵילוֹת
לֵילוֹת הַיָּמִים עוֹבְרִים בִּי...
אֲנִי רַק סוֹפֵר מִשְׁאָלוֹת.

יוֹם אֶחָד
הִגַּרְתִּי מֵעַצְמִי אַל תְּחַפְּשִׂי אוֹתִי שָׁם
בַּמְּעוֹנוֹת שֶׁלִּי שֶׁלָּךְ
אֶסְתַּכֵּל עָלַיִךְ אֵיפְשֶׁהוּ

הָעוֹלָם אוּלַי הִתְכַּוֵּץ כְּדֵי שֶׁאֶתְפֹּס
אֶת אַהֲבָתִי בְּיֶתֶר קַלּוּת
וְאַתְּ אַהֲבָתִי תְּקַבְּלִי אוֹתָךְ
בִּשְׁבִילִי
אֲנִי חוֹפֵר אֶת הָרְצוֹנוֹת שֶׁלִּי...
מִשְׁאָלוֹת בִּשְׁבִילֵךְ.

יוֹם אֶחָד
כְּשֶׁהַפָּנִים שֶׁלִּי חִוְּרוֹת
בְּהֶעָדֵר שֶׁמֶשׁ וְאוֹר,
אֲצַיֵּר קַיִץ עִם חֹם עַל הַחוֹף,
אוֹ בְּרוֹגוֹבָה לְבַד וּלְבַד
נִשְׁתַּזֵּף בְּיַחַד.

יוֹם אֶחָד
כְּשֶׁהַפָּנִים שֶׁלָּךְ יִסְעֲרוּ מֵהֶעָדְרוּתִי,
אֶכְתֹּב אֶת זְמַן הַהַחְלָטָה כְּמוֹ הַיּוֹם,
כְּמוֹ פַּעַם אַחֶרֶת שֶׁלָּנוּ שֶׁהִיא הָאַהֲבָה.

לַיְלָה אֶחָד
לִשְׁמִיעָתִי, שְׁתִיקָה תִּפֹּל בִּקְפִיצוֹת וּגְבוּלוֹת יִצְעֲדוּ,
הַהִתְקָרְבוּת תִּמְצָא אוֹתִי
אֲבָל נִרְדָּף מִבַּחוּץ, וְאַל תִּדְאֲגִי, יַקִּירָתִּי
קְחִי אֶת הַכְּתָבִים שֶׁלִּי, בִּתְקוּפוֹת שֶׁל מַגֵּפָה,
לְשָׁם אֲנִי מוֹבִיל אוֹתָנוּ, בְּיַחַד
אֲנַחְנוּ נוֹסְעִים בִּשְׁבִיל קְצָת אַהֲבָה לֹא חֻקִּית,
לֹא בִּשְׁבִיל אַהֲבָה,
אֲבָל מִנְּגִיף קוֹבִיד 19.

בִּזְמַנִּים כָּאֵלֶּה
אֲפִלּוּ אַהֲבָה אֵינָהּ חֻקִּית.

פרישטינה, 2 באפריל, 2020

אֶפִּילוֹג

בֶּן אָדָם יָקָר,
צֵא בִּבְרָכָה כְּשֶׁאַגִּיעַ
דַּבֵּר בִּשְׁתִיקָה בִּשְׂפַת הַתְּבוּנָה
הִיא תַּבְנִית הַמַּחְשָׁבָה הַסְּדוּרָה
רַכֶּבֶת סִבּוּבִים הִיא הַחַיִּים
קַבֵּל אֶת עַצְמְךָ בְּמִפְגַּשׁ צַו אֱלֹהִי
תִּכְתֹּב אֶת זֶה לַמָּחָר
גַּם אִם אַתָּה זוֹכֵר וּמְקַוֶּה לְטוֹב
יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר הַיּוֹם.

אִם הַמְּצִיאוּת הִיא חֲלוֹם תִּתְעוֹרֵר בַּזְּמַן
חֲזֹר לְעַצְמְךָ לַהַתְחָלָה וְתֵלֵךְ בִּזְהִירוּת
תָּטִיל אֶת מַבָּטְךָ לִפְנֵי עַצְמְךָ
וְאַל תִּשְׁכַּח אֶת כְּלָלֵי מַדְרִיכֵי הַטֶּבַע
אַל תִּתְבַּלְבֵּל
עַד שֶׁתַּגִּיעַ לַיַּעַד
עִם קְצָת יוֹתֵר טִפּוּל
זְכֹר, הַמַּסָּע יִקַּח שָׁנִים עַד אֵלֵינוּ
נִסְפֹּר אוֹתָם פֹּה וָשָׁם
פְּעִימוֹת הַלֵּב שֶׁל הַמֵּאָה

אֲנַחְנוּ מִתְקָרְבִים אֶחָד לַשֵּׁנִי
אֲבָל אֲנַחְנוּ ? הֵיכָן יֵשׁ לָנוּ אֶת זֶה
הָאָבִיב אַחֲרֵי הַחֹרֶף
וְיוֹצֵא לִקְרַאת הַקַּיִץ
הַאִם אָהַבְתְּ אֶת הַמִּלִּים הָאֵלֶּה
לַיּוֹם הַבָּא שֶׁנּוֹלְדוּ הַיּוֹם
כְּחַיִּים שֶׁמְּחַפְּשִׂים שִׂמְחָה

תַּגִּידִי לִי עוֹד מִלָּה אַחַת שֶׁחָשַׁבְתְּ
הַלָּבָן טוֹב בְּאָזְנֵי שָׁמַיִם
קוֹל הָאַהֲבָה נִשְׁמַע אֱמוּנָתִי
שִׁירֵי נְשָׁמָה בְּמִקְצָבִים שֶׁלֹּא שָׁמַעְתְּ
אַתְּ הַמַּרְאָה כְּדֵי לַעֲנוֹת לִי,
אוֹ לֹא נִכְנַסְתְּ לְתִפְקוּד
תּוֹצָאָה
לֹא אֶזְדַּקֵּן בְּטֶרֶם תּוֹלְדִי בְּחַיַּי,
אוֹ, הֶעָבָר לֹא מִתְעַכֵּב, עֲדַיִן לֹא נֶעֱלַם
הַצֵּל שֶׁלִּי מַבִּיט בִּי בְּמִשְׁקֶפֶת
הוֹ, אַתָּה שֶׁאֵינְךָ נוֹשֵׂא אֶת הַשֵּׁם
בָּרֹאשׁ, תַּקְשִׁיב לִי,
אֲנִי מְדַבֵּר עָלֶיךָ אַתָּה שֶׁהָפַכְתָּ לִי הַלַּיְלָה,
וּבְכָל זֹאת לֹא מֵבִין אֶת עַצְמוֹ

הִנֵּה אֲנִי מַשְׁאִיר הוֹדָעָה בְּכָל פַּעַם
שֶׁהַשִּׁיר מַמְרִיא לוֹקֵחַ אִתָּךְ כַּמָּה מַנְגִּינוֹת לָךְ בְּתוֹר חָתָן,
הַכַּלָּה שֶׁלִּי מִתְיַחֶסֶת לַחַיִּים כְּמוֹ כַּלָּה

בֶּן אֱנוֹשׁ,
לְמַד לִהְיוֹת מִישֶׁהוּ מֵהַכֹּל וְאָז תְּקַבֵּל אֶפִּילוֹג.

Peja, 14 באפריל, 2020

סִימָנֵי זְכִירָה

אֲנִי שׁוֹאֵל אוֹתָךְ בְּתַאֲרִיכִים מְסֻיָּמִים
בְּלוּחַ הַשָּׁנָה הַהִיסְטוֹרִי,
בָּאֵרוּעִים שֶׁסֻּמְּנוּ עַל יְדֵי הָעוֹלָם אֵי שָׁם,
שֶׁבָּהֶם חָלַמְתִּי עָלַיִךְ, תְּחִלָּה תְּנוּמָה אִתָּךְ

אֲנִי מְדַמְיֵן כְּמוֹ נִצְנוּץ שֶׁל זָהָב
שֶׁאֹהַב אֶת סִימָנֵי הַחַיִּים

בְּעוֹד אוֹר וְחֹשֶׁךְ עוֹשִׂים אַהֲבָה בְּעֵינֵי הַזְּמַן.
כִּרְצוֹן אֹפֶק בַּיַּלְדוּת שֶׁאֵלֵךְ הָרִאשׁוֹן,
שֶׁאַעֲלֶה אוֹתָנוּ לְמִקְצָבִים שֶׁבִּי,
אֶת מִי אֲנִי נוֹשֵׂא
שֶׁיִּתְפַּתֵּחַ בַּזִּכָּרוֹן ?

דֶּרֶךְ שְׂדוֹת הַשִּׁכְחָה אֲחַפֵּשׂ בְּפִנַּת הָעוֹלָם,
קָצֶה שֵׁנִי שֶׁל דְּבָרִים שֶׁקּוֹרִים תְּקוּעִים כְּפוּלִים בִּבְדִידוּת
אוֹ, תְּלוּיִים עַל הַקִּיר הַמַּקִּיף אֶת הַחַיִּים.

וינה, פברואר 2018

אִכְפַּת

לִפְעָמִים זֶה לוֹקֵחַ אוֹתִי לְשָׁם, אֵלַיִךְ
פְּעָמִים זֶה חוֹזֵר אֵלַי לְכָאן, חוֹשֵׁב עָלַיִךְ,
אֵיךְ לִסְלֹל אֶת הַדֶּרֶךְ לְאֵרוּעַ שֶׁקּוֹרֶה לִי הַיּוֹם,
מָחָר, מָחֳרָתַיִם, כַּמָּה פְּעָמִים שֶׁהַזְּמַן יָכוֹל
כַּמָּה שֶׁאִכְפַּת,
כְּאָז בַּדִּבּוּר שֶׁלָּךְ הַשָּׁקֵט

נַשְׁאִיר אֶת הַצִּפִּיּוֹת בְּהִכּוֹן
וּמִלִּים וּמַעֲשִׂים,
אַתְּ תָּמִיד שָׁם וְרָצִית לִשְׁכֹּחַ אֶת עַצְמֵךְ
מַחְשָׁבוֹת הַשִּׁכְחָה שֶׁלִּי
פְּעָמִים הוֹלְכוֹת לַהוֹמְלֵנְד
וְהִנֵּה הֵן בָּאוֹת אֵלַיִךְ, אֵירוֹפִּית שֶׁלִּי, בְּבוּדַפֵּשְׁט.

וַאֲנִי רוֹצֶה שֶׁתֵּדְעִי שֶׁקָּרָאתִי לְעַצְמִי "זְמַן"
אַךְ וְרַק כְּדֵי לְהַכִּיר אוֹתָךְ
וְאַתְּ כְּשֶׁיִּהְיֶה לָךְ זְמַן
אַתְּ תִּמָּצְאִי בְּקִרְבַת מָקוֹם
כְּשֶׁהַמִּשְׂחָק יַתְחִיל.

בודפשט, 26 בספטמבר 2019

אֲנִי רוֹצֶה קְצָת לִכְעֹס עָלַיִךְ

אֲנִי רוֹצֶה לְקַצֵּר אֶת הַמַּחְשָׁבוֹת הָאֲרֻכּוֹת שֶׁלִּי
כְּדֵי לְהַרְחִיק חֲלוֹמוֹת יָפִים פְּשׁוּטִים
אֲנִי רוֹצֶה לִהְיוֹת רָחוֹק אִתָּךְ

בִּלְתִּי נִרְאֶה בָּאֹפֶק
שֶׁאֶרְאֶה אֶת הֶעָתִיד, מְדִינָה
לָמָּה שֶׁלֹּא תְּפַנִּי קְצָת מָקוֹם לְעַצְמֵךְ לְמָחֳרָת
אֵיךְ אַתְּ לֹא מַקְשִׁיבָה אֲנִי רוֹצֶה קְצָת
לִכְעֹס עָלַיִךְ

יָצַרְתִּי אוֹתָךְ בְּצוּרָה מֻשְׁלֶמֶת מֵחֲלוֹמוֹת וְאַהֲבָה.
לְעוֹלָם לֹא יָכֹלְתִּי לְהַסְפִּיק אִתָּךְ, מוֹלֶדֶת
אֲנִי לֹא חוֹשֵׁב יוֹתֵר כְּפִי שֶׁהָיִיתִי צָעִיר.

הַמּוֹלֶדֶת נִשְׂגֶּבֶת
וְאֵין צֹרֶךְ שֶׁאֲדַבֵּר אֵלֶיהָ בְּחֻמְרָה,
אֲבָל כְּשֶׁאֵין לָךְ מָה לַעֲשׂוֹת עִם הַזְּמַן,
הָעֲבוֹדָה הֲכִי טוֹבָה הִיא לְהִתְרַחֵק קְצָת
לָכֵן אֲנִי יוֹצֵר אוֹתָךְ מֵחָדָשׁ בְּמַחְשְׁבוֹתַי,
מוֹלֶדֶת
כְּפִי שֶׁאַתְּ.

סקופיה, פברואר 2018

אֲנִי מְחַפֵּשׂ אֶת הַפָּנִים שֶׁלִּי

אֲנִי מִתְנַצֵּל בִּפְנֵי עַצְמִי
שֶׁאֲנִי לֹא יוֹדֵעַ אֵיפֹה לִמְצֹא אֶת זֶה,
שֶׁאֶרְאֶה אֶת פָּנַי.
כְּפִי שֶׁזֶּה נִרְאֶה בְּיָמִים נִצְחִיִּים אֵלֶּה
רַק אַלְמוֹנִים מוֹצְאִים בַּסּוֹף תַּעֲלוּמוֹת,
הִתְחַלְתִּי וַאֲנִי רוֹאֶה הַכֹּל לְכָל הַכִּוּוּנִים,
יוֹצֵא מִתּוֹךְ עַצְמִי

אֲנִי מַעֲנִיק אֹמֶץ לַשִּׁכְחָה, כַּמָּה מְעֻוָּתִים הֵם הַזְּמַנִּים
שֶׁקּוֹרְאִים לָנוּ בִּשְׁמָם
לְאָן הֵם הוֹלְכִים, אָז הֵיכָן אָנוּ נִשְׁאָרִים

כְּמוֹ צִפֳּרִים אֲבוּדוֹת
כְּשֶׁהַתִּקְוָה נִתְקֶלֶת שׁוּב בְּהִתְנַגְּדוּת
לִהְיוֹת יוֹתֵר כֵּנָה
עוֹנוֹת הַמַּחְשָׁבוֹת שִׁנּוּי מַשְׁמָעוּת

פָּנִים אֲמִתִּיּוֹת, אֲנִי מְחַפֵּשׂ אֶת פָּנַי
שֶׁבִּתְקוּפוֹת אָמוֹרְפִיּוֹת הַנּוֹרְמָלִי חַי
כְּדֵי לַעֲמֹד בְּקֶצֶב הַזְּמַן
לוּחַ זְמַנִּים, צֹרֶךְ מְדֻיָּק,
מָה אִם הַדֶּרֶךְ חוֹזֶרֶת עַל עַצְמָהּ

וְתוֹךְ כְּדֵי חִפּוּשׂ פָּנִים בְּדִיּוּק כְּשֶׁלִּי
בְּכָל כִּוּוּן שֶׁאֶסְתַּכֵּל, אֲנִי רוֹאֶה אוֹתְךָ
אַף אֶחָד שֶׁלִּי
וְאָז אֲנִי מִסְתַּפֵּק בְּקִיּוּם אֵיפֹה שֶׁהוּא

וְכָךְ הָלְאָה עַד שֶׁאֲנִי קַיָּם
פָּנַי, אַתֶּם נִרְאִים טוֹב יוֹתֵר
פְּנֵי הַזְּמַן הֵם אֵלֶּה, לֹא שֶׁלִּי.

פריז, 26 בינואר 2020

הַמֶּרְחָק אֵינוֹ רָחוֹק

פִּתְחוּ אֶת חַלּוֹן הַשָּׁמַיִם כְּדֵי שֶׁתִּרְאוּ אֶת קְצֵה הַתְּשׁוּקָה
מֵעֵבֶר לְכָל בִּלְתִּי אֶפְשָׁרִי יֵשׁ אֶפְשָׁרוּת

הִלְכוּ בִּי מַחְשָׁבוֹת רַבּוֹת,
הַלַּיְלָה כְּשֶׁמִּישֶׁהוּ הֵפֵר אֶת הַמֶּרְחַקִּים
אֲנִי יָכוֹל לָלֶכֶת גַּם לְשָׁם
לֹא אוּכַל לִהְיוֹת כָּל כָּךְ רָחוֹק
אִם לֹא אֶהְיֶה קָרוֹב לְכָל סְבִיבָה

פְּתַח אֶת הַדֶּלֶת לְהִזְדַּמְּנוּיוֹת בְּדִיּוּק
כְּשֶׁאַתָּה מְאַבֵּד אֶת הַדֶּרֶךְ תֵּלֵךְ לְבַד
וְתֵדַע שֶׁתַּצְלִיחַ לְהַגִּיעַ לְמַטָּרָה כְּשֶׁתִּהְיֶה לְךָ הַמַּטָּרָה

תַּחְלֹם אַל תָּעִיר אוֹתִי מִשֵּׁנָה
מְדֻיָּק יוֹתֵר הוּא לִפְעָמִים
שֶׁנִּבְנִים כְּבִישֵׁי הִתְעוֹרְרוּת
רַק לַאֲנָשִׁים שֶׁמַּגִּיעִים לַמַּטָּרָה

תַּאֲמִין בָּאֹמֶץ שֶׁלְּךָ
מֵאָז הַגִּלּוּיִים קִבְּלוּ רַק תְּנוּעָה
אֲבוּדִים הֵם רַק הָרְשָׁעִים
לֹא כָּל מֶרְחָק רָחוֹק.

פרישטינה, 6 באפריל 2020

אַחֲרֵי הַכֹּל זָכֹר לִשְׁכֹּחַ

לֹא זוֹכֵר יוֹתֵר מָה צָרִיךְ
כְּרוֹנִיקָנִים בְּקִיאִים יוֹתֵר מֵאִתָּנוּ
הֵם יָדְעוּ הַרְבֵּה פָּחוֹת לִכְתֹּב
שֶׁשָּׂפָה זוֹ לְלֹא הָאָלֶפְבֵּית מְחַדֶּשֶׁת אֶת הַשִּׁכְחָה
הַשִּׁכְחָה הַטּוֹבָה שֶׁלִּי

צוּנָאמִי פִּרְאִי נוֹשֵׁב בָּרֹאשׁ
אֵיךְ אוּכַל לִשְׁכֹּחַ אוֹתָךְ לִפְנֵי שֶׁיִּהְיֶה מְאֻחָר מִדַּי
בִּימֵי הָאָבִיב הָאֵלֶּה
סַעֲרַת יָם בִּפְסוּקֵי שִׁירָה בְּסִימַן מִצְעָד

הַשֵּׁם שֶׁלָּךְ
חוֹפֵי הַנְּשָׁמָה כְּמוֹ בּוֹנִים אֶת מִגְדַּל הַתַּצְפִּית
וְגַם אֲנִי לֹא יָכוֹל לִסְמֹךְ עַל עַצְמִי
אֵיךְ זֶה מִתְגַּנֵּב אֵלַי
מִכָּל דָּבָר, קַח רַק בִּשְׁבִיל לְקַבֵּל מְלֵאוּת

הַדִּמְיוֹן שֶׁלְּךָ מַגֵּפָה בַּת מֵאוֹת שָׁנִים
שֶׁאִם זֶה יִתְפֹּס אוֹתְךָ, זֶה לֹא יִתֵּן לְךָ לָלֶכֶת
לָרִיב עִם עַצְמְךָ
זֶה רַק הִתְחִיל.

מילאנו, איטליה. 22 באפריל, 2019

אֵיךְ לִקְרֹא אֶת הָאַהֲבָה

מִכְתָּב פֻּמְבִּי לַחֲבֵרָה שֶׁלִּי

אֲנִי מוֹצֵא אוֹתָךְ אֵיפְשֶׁהוּ בְּכָל פָּסוּק
דֶּרֶךְ כָּל שִׁיר שֶׁנִּכְתַּב לִפְנֵי שָׁנִים
וַאֲנִי לֹא מְחַפֵּשׂ אוֹתָךְ
אוּלָם עִקְבוֹת דִּמְיוֹן מְתָאֲרִים
אֵרוּעִים יָפִים עֲבוּרֵךְ וַעֲבוּרִי

אֲנִי לֹא צָרִיךְ תַּאֲרִיכִים סְפֵּצִיפִיִּים
וְגַם לֹא יְמֵי נִשּׂוּאִין שֶׁל אֵרוּעִים לְהַזְכִּירֵנוּ
כַּמָּה אֲנִי אוֹהֵב אוֹתָךְ
בִּשְׁבִילִי הַחַיִּים אֵינָם חַיִּים
אִם אֲנִי לֹא אוֹהֵב אוֹתָךְ כָּל דַּקָּה
וְאִם נִהְיֶה בְּיַחַד כַּמָּה שָׁנִים
הַאִם אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לְהוֹסִיף הִגָּיוֹן
גַּם לִי הַחַיִּים חַסְרֵי מַשְׁמָעוּת
אִם אֲנִי לֹא אוֹהֵב אוֹתָךְ שׁוּב מֵהַהַתְחָלָה
כְּמוֹ עַכְשָׁו עַד הַסּוֹף

לֹא הָיָה לִי נָתִיב לַשָּׂפָה, נָתַתִּי לַמִּלִּים לָצֵאת הַחוּצָה
בְּדִיּוּק כְּמוֹ שֶׁהַלֵּב הִרְגִּישׁ כָּל מָה שֶׁהַלֵּב קוֹרֵא
אֲנִי אֲפִלּוּ לֹא מְרֻצֶּה מִשְׁנִינוּת הַמִּלִּים
שֶׁנּוֹבְעוֹת מִמַּשְׁמָעוּתָן וְנוֹתְנוֹת מַשְׁמָעוּת לַחַיִּים
וַאֲנִי גָּר אִתָּךְ.

פריסטינה 29 במרץ, 2020

בְּבֵית הַנְּשָׁמָה

רוּחַ
מְאֻכְלָס בִּרְצוֹנוֹת מְרֻבִּים
לְאָדָם כְּיֵשׁוּת, לַחַיִּים בִּכְלָל

רוּחַ
מֻטְמָע אֵין סְפֹר רַק בַּטּוֹבִים
בִּשְׁבִילֵךְ כְּבִיס מַחְשָׁבוֹת
בַּעֲבוּרִי, מִי שֶׁשּׁוֹתֶה לָרֹחַב זִכְרוֹנוֹת
כְּמוֹ זְכוּכִית שֶׁמְּרוֹקֶנֶת אֶת הַבִּלְתִּי אֶפְשָׁרִי
אֲנִי שׁוֹתֶה אִתָּךְ

וְאִם הַמַּדָּע יָשֵׁן תֵּן לוֹ לִישֹׁן
תַּנִּיחַ אֶת הֶעָבָר
תְּכַסֶּה אֶת הַנֵּר הָעֲתִידִי
תַּצִּית זִכְרוֹנוֹת

כָּכָה זֶה בְּבֵית הַנְּשָׁמָה.

אודרגם 29 במאי, 2019

הַכֹּל הוֹלֵךְ רָחוֹק

אֲנִי מִשָּׁם
מִמָּקוֹם שֶׁמֵּעוֹלָם לֹא הָיִיתִי,
אוּלַי אֵלֵךְ יוֹם אֶחָד כְּדֵי לָצֵאת מִכָּאן

מִכָּאן
אַתָּה לֹא יָכוֹל לָלֶכֶת לְשׁוּם מָקוֹם וְכָל זֶה קוֹרֶה,
אַתָּה יָכוֹל לְהִתְעוֹרֵר מֵעַצְמְךָ
לְצַפּוֹת וּלְהַעֲבִיר רְצוֹנוֹת וְכָל חֲלוֹם עָקָר בַּזְּמַן
וְעוֹד לְהִתְמַלֵּא בְּמַחֲשָׁבָה שֶׁאַתָּה הַמּוֹקֵד שֶׁל הָעוֹלָם.

גַּם אַתָּה מִשָּׁם, מֵאָז שֶׁאוֹר וְחֹשֶׁךְ נִפְגְּשׁוּ הִגַּעְתִּי לָאֹפֶק

הַתְּשׁוּקָה נוֹבַעַת מֵאָדָם שֶׁמִּמֶּנּוּ הַזְּמַן הֶחֱלִיט לִבְרֹחַ מֵהַיָּדַיִם
וּמֵהַיַּעַד הַשֵּׁנִי הַכֹּל לוֹקֵחַ אִתּוֹ שֶׁקֶט שֶׁהוֹלֵךְ וּמְאַבֵּד סַבְלָנוּת
אַהֲבָה נוֹבַעַת מֵעַצְמָהּ וְהוֹלֶכֶת לְמָקוֹם בּוֹ אָנוּ שׁוֹתִים
מַיִם שֶׁל הִזְדַּמְּנוּיוֹת, שֶׁבּוֹ אַתָּה מְיֻסָּר.

שָׁבַחְתִּי זֶה עַל זֶה
שָׁם יֵשׁ לִי אֶת כֻּלָּם, גַּם אִם לֹא אַגִּיעַ לַמַּסָּע הַזֶּה
בְּמִפְתַּן הַדֶּלֶת מְחַכֶּה לִי הַבַּיִת
הָיִיתִי כָּאן כְּשֶׁלֹּא הָיִיתִי כָּאן
וְאֶת הַחַיִּים הִרְחַקְתִּי מֵעַצְמִי כְּשֶׁהַשָּׁמַיִם הִתְעוֹרְרוּ מִשֵּׁנָה
רָאִיתִי שֶׁמִּשָּׁם אֲנִי כָּאן
פָּשׁוּט הִשְׁאַרְתִּי אֶת הָאֲבָנִים וַאֲפִלּוּ שָׁם זֶה מִמֶּנִּי

כֵּן, אֵיךְ לְהַגִּיעַ לְשָׁם, כְּשֶׁכָּל כָּךְ רָחוֹק הָיִיתִי!

וינה 12 ביוני 2018.

שִׁירָה

אַתָּה יֵשׁוּת שֶׁל הוֹפָעוֹת
כָּל הַזְּמַן הַזֶּה סְטַגְנַצְיָה
בְּלִי כְּנָפַיִם, שַׁפַּעַת וּבוֹא בְּמִכְתָּבֵי תָּקִים אֹהָלִים
וְאַתָּה הוֹפֵךְ לְתוֹשַׁב הָעוֹלָם הַזֶּה שֶׁבּוֹ הָעוֹלָם מִתְכַּוֵּץ
מִמַּגֵּפַת קוֹבִיד 19.

הַלַּיְלָה הַזֶּה
כְּשֶׁכָּל הָעוֹלָם יָשֵׁן אַתָּה נִשְׁאָר עֵר
הַשִּׁירָה שָׁלְפָה אֶת הַכַּרְטִיס לְמָחָר
וְלֵךְ עַכְשָׁו
תֵּלֵךְ מֵעֵבֶר לְעַצְמְךָ
כִּי הַבְּדִידוּת יֶשְׁנָהּ כָּאן.

הַלַּיְלָה הַזֶּה תְּשׁוּקָה גְּדוֹלָה
כְּמוֹ צִבְעֵי הָאָבִיב שֶׁל פְּרָחִים
כָּל אֶחָד מֵרִיחַ לְפִי טַעְמוֹ מֵהֶעָנָף שֶׁל הַצֶּמַח שֶׁלְּךָ
בְּהוֹדָעַת מִלָּה אוֹ שֶׁתָּעִיר אֶת כָּל הַיְּשֵׁנִים
אוֹ שֶׁתַּשְׁכִּיב אֶת הָעֵר לִישֹׁן
כָּל אֶחָד יִחְיֶה בַּמַּחְסָנִית שֶׁלּוֹ

כָּל פָּסוּק
יִשָּׁאֵר עֵר הַלַּיְלָה
עַד שֶׁכֻּלָּם יִתְעוֹרְרוּ
דְּבָרִים שֶׁל
חַיִּים.

שָׁנִים שֶׁסָּחַבְתִּי עַל הַגַּב

עָיֵף, אֲבָל בְּסַבְלָנוּת, חִטָּה
אֲנִי נוֹשֵׂא עַל גַּב שְׁנוֹת חַיַּי עַד הַיּוֹם
הַגּוּף שֶׁלִּי עָמוּס עַד אֶפֶס מָקוֹם

בְּתְשַׁע־עֶשְׂרֵה הַשָּׁנִים הָרִאשׁוֹנוֹת הַשִּׁעְבּוּד שֶׁלִּי כִּרְסֵם
וַאֲנִי אֲפִלּוּ לֹא יוֹדֵעַ אֵיךְ הִסְתַּדַּרְתִּי אִתּוֹ

שָׁנָה וָחֵצִי שֶׁל קִיּוּם הַרְבֵּה פְּעָמִים יָכוֹל לִהְיוֹת
שֶׁלֹּא אֶתְקַיֵּם יוֹתֵר
לָכֵן אֲנִי שׁוֹמֵר אוֹתָם בְּלֵב הַזִּכָּרוֹן
כְּדֵי לְהַזְכִּיר שֶׁאֲנִי אֵיפְשֶׁהוּ
קִפַּלְתִּי אֶת אֵלֶּה בְּלִבִּי כְּדֵי שֶׁאֶשְׁמֹר
עַל הַחַיִּים בַּחַיִּים

נוֹרָה
עִם כָּל הַמִּטְעָן הַזֶּה אֲנִי לֹא רוֹצֶה לְהַפְסִיק

אֲנִי מְחַבֵּר אֶת הָרַגְלַיִם לְאֵרוּעִים שֶׁלֹּא אֶחֱזֹר אָחוֹרָה
מֵעֵבֶר לִכְתֵפִי נָשָׂאתִי אַכְזָבוֹת הַשְּׂמָחוֹת לְמַעְלָה
לִהְיוֹת מְפֻטָּר מֵהַחַיִּים הַמָּוֶת שִׁחְרֵר אוֹתִי

אֵלֵךְ, הוֹ, אֶל עַצְמִי

טירנה, 13 בספטמבר 2018

יְדִידוּת בִּתְקוּפַת הַמַּגֵּפָה

א.

רַק אֲנִי מְלַוֶּה אוֹתִי
תָּפַס אֶת מְקוֹמָם שֶׁל כָּל הַחֲבֵרִים
כָּל חֲבֵרַי הַיְּקָרִים

וְעַכְשָׁו רַק אֲנִי מַאֲמִין לִי כְּשֶׁאֲנִי מִתְקָרֵב
כָּל הָאֲנָשִׁים שֶׁלִּי מַתְחִילִים בְּמִסְפָּרִים
לְמַעֲשֶׂה חֶלְקָם עִם אוֹתִיּוֹת בְּמֶסֶנְגֶ׳ר
זֶה בִּגְלַל שֶׁהֵם מַרְחִיקִים אוֹתִי
הַרְחֵק אֲנִי מַרְחִיק אוֹתָם גַּם אַתָּה, אֲדוֹנִי,

אַתָּה הַיָּחִיד שֶׁלֹּא מַפְחִיד אוֹתִי
וְגַם לֹא מַפְחִיד אוֹתְךָ
מַר עַצְמִי.

ב.

הַיָּמִים שֶׁאָנוּ מְבַלִּים בַּסֶּגֶר, לְלֹא כָּל יְצִיאָה
רַק מַחְשָׁבוֹת וְכַמָּה מִלִּים יוֹצְאוֹת סְבִיב הַמַּשְׁמָעוּת
מִדֵּי יוֹם טִפַּסְתִּי לְרֹאשׁ הַזִּכָּרוֹן
בַּלַּיְלָה אֲנִי יוֹרֵד לְעַצְמִי
זְמַן יוֹשֵׁב שָׁם בְּמִטָּה מִשֶּׁלּוֹ אֵיךְ לְהָעִיר אוֹתוֹ
אוֹ אֲפִלּוּ הַזְּמַן מַפְחִיד מִמַּגֵּפַת קוֹבִיד 19.

ג.

הַחַיִּים שֶׁל הַיּוֹם עַל מִסְגֶּרֶת הַמָּחָר
כְּשֶׁהָאַהֲבָה לֹא מֵעֵזָּה לֶאֱהֹב כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ
כָּךְ גַּם הַמַּגֵּפָה הַזּוֹ עֲבוּרֵנוּ
וְדִמְיוֹן מְרֻשָּׁל
מֵהֲנָאוֹת שֶׁקַּיָּמוֹת בָּהֶן דִּילֶמוֹת
כָּבוּ כִּמְעַט לְלֹא הִתְרַחֲשׁוּת מָה אִם מִישֶׁהוּ
שֶׁחָלַמְתִּי, יְחַפֵּשׂ אוֹתִי
עוֹד מַשֶּׁהוּ הַאִם אֲנִי זֶה שֶׁהִתְעַלָּה מֵעַל הַזְּמַן
אוֹ שֶׁהַזְּמַן אוֹזֵל בְּתוֹכִי..

Dukaj, Rugova, 10 באפריל, 2020.

הַהוֹדָעָה שֶׁלִּי

צוואה עבור נויד

לְאָדָם שֶׁלֹּא פּוֹקֵחַ אֶת עֵינֵי הַזְּמַן, אַל תַּאֲמִין
אֲפִלּוּ אִם
בַּזְּמַן שֶׁלּוֹ אַתָּה עוֹבֵר.
הִשָּׁאֵר יָשָׁר לִפְנֵי הַיּוֹם כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה לְךָ טוֹב בֶּעָתִיד
זוֹ הַדֶּרֶךְ הַנְּכוֹנָה אִם אַתָּה יָכוֹל לִשְׁמֹר אוֹתָהּ.
בָּאֱמוּנָה שֶׁזּוֹ הַשְּׂדֵרָה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר שֶׁל הָעוֹלָם הַקָּטָן,
מְפַתַּחַת בִּגְדֻלַּת הַזְּמַן מִתּוֹךְ מַחְשָׁבָה עַל הַמַּטָּרָה
לְךָ לִפְנֵי עַצְמְךָ, אַתָּה תַּגִּיעַ בַּזְּמַן

עַל פִּי תֵּאוֹרְיַת הַמַּפָּץ הַגָּדוֹל, הַשְׁאִירוּ,
אוֹ קְחוּ בְּעַצְמְכֶם עֲקֵבוֹת שֶׁל כְּנִיסוֹת
שֶׁמֵּעֵבֶר לַחַיִּים
הָאֱמֶת נַעֲשֵׂית יוֹתֵר וְיוֹתֵר נְכוֹנָה,
כְּשֶׁהִיא נִצְעֶדֶת בְּצַעֲדֵי הַהֲלִיכָה,
גַּם תֵּלֵךְ אַחֲרֵי אֹמֶץ, לְמַד
הַחַיִּים הֵם שִׁעוּר. תָּבִין.
אֹמֶץ דּוֹרֵשׁ גַּם מְסִירוּת הִתְמַסְּרוּת כְּמוֹ פִּרְחֵי הָאָבִיב,
לִחְיוֹת בְּכָבוֹד
זֶה לֹא רַק הֶכְרֵחַ, זוֹ חוֹבָה בְּתוֹכְךָ שֶׁתָּבִין שֶׁחָיִיתָ.

הַחַיִּים הֵם הַקּוֹרֵא הַטּוֹב בְּיוֹתֵר שֶׁל הָאֵרוּעִים
שֶׁהַמַּשְׁמָעוּת כּוֹתֶבֶת
זֶה טוֹב לִקְרֹא אֶת עַצְמְךָ,
לִפְנֵי שֶׁתִּכְתֹּב אֶת הָאֵרוּעִים
שֶׁמְּחַכִּים לְךָ לְהִתְגַּבֵּר עַל יָמִים וְלֵילוֹת
אֲרֻכִּים, כְּשֶׁהַחַיִּים חוֹלְפִים.

הִשָּׁאֵר מַמָּשׁ מוּל הַיּוֹם,
כְּדֵי שֶׁתִּסְתַּכֵּל יָשָׁר בְּעֵינֵי מָחָר.

וויטין, גרמניה 20 בפברואר 2020

בְּאֵיזוֹ תַּחֲנָה יוֹרֵד הַגּוֹרָל

עַל סְמַךְ הַיֶּדַע שֶׁיֵּשׁ לָנוּ כָּל אֶחָד סוֹגֵר אֶת עַצְמוֹ בֶּחָלָל
הֵיכָן לִתְלוֹת אֶת הֶעָבָר
בְּאֵיזֶה עָתִיד
בַּזִּכָּרוֹן, אוֹ בִּי וּבְךָ שֶׁאָנוּ הוֹפְכִים לֶעָבָר.

אַתָּה אַף פַּעַם לֹא יָכוֹל לִמְצֹא אֶחָד בְּעַצְמְךָ אַמִּיץ,
חֲבֵרִי לַטִּיּוּל
אֶלָּא אִם כֵּן הַלֵּב שֶׁלְּךָ מַנְחֶה אוֹתְךָ
לִפְנֵי שֶׁאַתָּה עוֹשֶׂה חִלּוּל קֹדֶשׁ,
הַמּוֹחַ עוֹשֶׂה אֶת הַחֹק.

לְפִי הַחֻקִּים שֶׁאָנוּ יוֹדְעִים שֶׁכָּל אֶחָד אוֹהֵב בְּהֶשֵּׂג יָד
כְּשֶׁאֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת אַהֲבָה, בְּאֵיזוֹ תַּחֲנָה יוֹרֵד הַגּוֹרָל
בְּשֵׁם הָאָדָם, אוֹ הֵיכָן שֶׁנִּמְצֵאת הִזְדַּמְּנוּת.

זֶה אַף פַּעַם לֹא שַׁיָּךְ לַשִּׁירָה אַתְּ הַפָּסוּק הַטָּהוֹר שֶׁלִּי
אִם אֶכְתֹּב לָךְ בְּצוּרָה אֲתִית,
מִבְּלִי לוֹמַר אֶת הַמַּחְשָׁבָה בְּבוֹטוּת,
בְּעֵירֹם הַמִּשְׂחָק נַעֲשָׂה עַל יְדֵי הַגּוּף שֶׁלָּנוּ.

לְפִי הַכּוֹחַ שֶׁיֵּשׁ לָנוּ, כָּל אֶחָד בָּא לְעַצְמוֹ
אִם יֵשׁ לָנוּ לְפָחוֹת כַּמָּה עַצְמִיּוּת בְּעַצְמֵנוּ.

בריסל 13 ביולי 2019

חַיִּים בְּשִׁכְחָה

אַתָּה מִתְעַלֵּם מִמֶּנִּי בְּכַוָּנָה מֵהַחַיִּים בַּמּוֹלֶדֶת
הַמְּטַפְּסִים בְּמַעֲלֶה הַגִּבְעָה
הַשָּׁנִים שֶׁלִּי, בְּחֹפֶשׁ,
בִּפְרָאוּת, שִׁכְחָה עוֹטֶפֶת אוֹתִי הָאֱמֶת בּוֹרַחַת
אֲנִי הוֹפֵךְ לְאוֹר שֶׁהֶחְלַף עַל הַמֵּצַח שֶׁלִּי,
בְּעֵינֵי תְּקוּפָה אַחֶרֶת אֲנִי חַי בְּשִׁכְחָה

מִקֹּדֶם, הַבָּרוּר בְּיוֹתֵר הָיָה הַיּוֹם לַצְּעָדִים שֶׁלִּי
שֶׁהַתְּלוּנָה אָמְרָה עִם הַזְּמַן
שֶׁהֶעֱבַרְתִּי אֶת הַתִּקְווֹת, אַשְׁלָיוֹת מְעֹרָבוֹת
כָּל הַמַּחְשָׁבוֹת שׁוֹכְנוֹת בִּי בִּזְהִירוּת
קִפַּלְתִּי אוֹתָן בְּקָצֶה אֶחָד שֶׁל הַזְּמַן
כְּדֵי לִקְרֹא מֵחָדָשׁ
אַחֲרֵי שֶׁהַשִּׁכְחָה נֶעֶלְמָה וְהַחַיִּים שֶׁאַחֲרֶיהָ
חוֹזְרִים בְּמַשְׁמָעוּת.

כָּךְ הִיא רָצְתָה לַיְלָה אֶחָד

הִיא רָצְתָה לְהוֹרִיד אֶת הָאוֹתִיּוֹת
כְּדֵי לְהִתְעַלּוֹת מֵעַל הַמִּלִּים שֶׁלִּי
וְהָפְכָה לְפָסוּק בַּשִּׁירָה

הִיא הִתְעַלְּמָה מֵהַדֶּרֶךְ
הוֹבִילָה אֶת הָאֵרוּעַ לַנְּקֻדָּה בְּטִקְסֵי הָאֱמוּנָה
בְּנִצָּחוֹן נָפְלָה לְמַרְגְּלוֹת הַסַּבְלָנוּת

תּוֹצִיא אוֹתִי מֵהַשִּׁירָה אָמְרָה: צַר פֹּה בֵּין פְּסִיקִים

אָז הַכְּתִיבָה חַיָּה
תֵּן לִי לַעֲבֹר דַּרְכָּהּ כְּדֵי לְהַגִּיעַ לַסּוֹף
בְּסוֹפוֹ שֶׁל דָּבָר זֶה אַתָּה

וְאָז אֲנִי מְטַפֵּס עִמָּהּ אֶל הָאֵשׁ
שֶׁבָּהּ אֲנִי בּוֹעֵר לָךְ.

ספליט, קרואטיה 1 במרץ 2017

מְקוֹר הָאֹמֶץ

אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ אִם מִישֶׁהוּ הֵבִיא אֶת זֶה מֵרָחוֹק
אוֹ כָּאן אֵיפְשֶׁהוּ קַיָּם, בְּמֶשֶׁךְ זְמַן רַב בְּמַעֲמַקֵּי הַזְּמַן
כַּמָּה זְמַן הוּא עַכְשָׁו חֲפִירַת רָצוֹן

הָעֶרֶב מָנָה בִּי הַרְצָאוֹת שֶׁל אֹמֶץ
אֲנִי רוֹצֶה לוֹמַר אֶת הַדֵּעָה בְּבוֹטוּת כְּדֵי שֶׁאֶתְגַּבֵּר בְּעַצְמִי
שֶׁאַגִּיעַ בְּרַגְלַי כְּדֵי שֶׁאַתְחִיל לָלֶכֶת לֶעָתִיד

אֲבָל אֲנִי,
בְּדֶרֶךְ כְּלָל אֲנִי מְפַחֵד מִמֶּרְחַקִּים
נִגַּשְׁתִּי לְעַצְמִי וְשִׁכְנַעְתִּי אוֹתִי
שֶׁאֲנִי לֹא מֵעֵז לְפַחֵד מִמֶּנִּי
מִתּוֹךְ אֹמֶץ

מִקֹּדֶם הַלַּיְלָה
הָאֹמֶץ בָּלַע אֶת שְׁתִיקָתִי וּכְחַיָּל מְנַצֵּחַ
הִצְעִיד אֶת דַּעְתִּי
נָתְנוּ לִי קְצָת תְּשׁוּקָה, אַהֲבָה,
מְעַט אֱמוּנָה בְּתִקְוָה
וְכָךְ עָשְׂתָה וְאָמְרָה אֶת הַמִּלָּה:
חַכֵּה שֶׁאָבוֹא.

זלצבורג, 6 במרץ 2017

הַאִם חַיִּים קָשִׁים יוֹתֵר בְּמִלְחָמָה אוֹ בְּמַגֵּפָה

כְּשֶׁהָיְתָה סַכָּנָה, כָּךְ שֶׁהַחַיִּים עָלוּ יוּרוֹ אֶחָד
וְלַחַיִּים שֶׁלְּךָ הָיָה אֶת זֶה בַּיָּדַיִם
כַּמָּה אַמִּיצִים וּרְשָׁעִים
חָיִינוּ עִם הַמָּוֶת בְּגוּפֵנוּ

כְּשֶׁמַּגִּיעַ זְמַן הַמַּגֵּפָה, וַאֲנַחְנוּ כְּבָר סְגוּרִים
בְּעַצְמֵנוּ
אֲנַחְנוּ לֹא מְעִזִּים לָגַעַת בְּמַשֶּׁהוּ
כְּלוּם
אֲפִלּוּ הַחַיִּים נִרְאִים כְּמוֹ מָוֶת.

פרישטינה 17 באפריל 2020

אֵיךְ לְהֵרָאוֹת אַחֶרֶת

לִפְעָמִים אֲנִי אוֹהֵב לֹא לִהְיוֹת מִי שֶׁאֲנִי
כְּמוֹ שֶׁמִּישֶׁהוּ אַחֵר נִרְאֶה
לְמָשָׁל, כְּאֶחָד שֶׁיּוֹדֵעַ לִשְׂחוֹת בִּזְמַנִּים שׁוֹנִים
וְלִחְיוֹת אֶת הַחַיִּים טוֹב יוֹתֵר
לְהֵרָאוֹת כָּכָה אֵיכְשֶׁהוּ כַּחֲצִי חֲלוֹם, כַּחֲצִי מְצִיאוּת
לִרְאוֹת אֶת הַצֵּל שֶׁלִּי מְסֻדָּר בְּנֶרָטִיבִים אוֹ לְפָחוֹת
לָדַעַת אֵיךְ אֶפְשָׁר לִמְצֹא אוֹתוֹ בְּאַחֵר
הוֹפָעוֹת

לְאַחֲרוֹן
מִי אֲנִי בַּזְּמַן הַזֶּה,
זֶה לֹא מְשַׁנֶּה מִי אַתָּה אֲבָל אֵיךְ אַתָּה נִרְאֶה:
כָּל יוֹם יוֹתֵר וְיוֹתֵר נִרְאֵית הָאֱמֶת הַבִּלְתִּי נִרְאֵית,
וּמוֹפִיעָה אִי־אֱמֶת

אֲפִלּוּ הַחַיִּים נִרְאִים כְּמוֹ בַּסְּרָטִים,
זֶה תָּלוּי, רַק אֵיזֶה תַּפְקִיד יֵשׁ לְךָ אַתָּה תּוֹשָׁב מוּזָר
אָמְרוּ אֶת זוֹ וְהַאִם זֶה לֹא מַחְשָׁבָה דּוֹמָה,

אוּלַי
לֹא כְּמוֹ שֶׁאָמַרְתִּי וְלֹא אֵיךְ עָשִׂיתִי אֶת זֶה
לֹא צָרִיךְ לְהֵרָאוֹת
אֲבָל
כְּאִלּוּ כָּל אֶחָד נִרְאֶה אַחֶרֶת מִי יֵרָאֶה
דּוֹמֶה. כָּמוֹנִי

הָאָדָם חוֹשֵׁב שֶׁהַטּוֹב בְּיוֹתֵר נִרְאֶה
הֵם עַצְמָם בַּתַּפְקִידִים הָאֲחֵרִים מִי
אוֹ מִישֶׁהוּ אַחֵר נִכְנָס בְּךָ
וּמְשַׂחֵק אוֹתְךָ טוֹב יוֹתֵר בְּפַשְׁטוּת
הַנּוֹשֵׂא הוּא חֵרֶם

הִגְשַׁמְתִּי אֶת מִשְׁאַלְתִּי
וּבְמִקְרֶה הָפַכְתִּי לִדְמוּת שֶׁל הַסִּפּוּר הַזֶּה
וְהִתְחַלְתִּי לְהִתְוַדּוֹת עַל הַזְּמַן
שֶׁדַּרְכּוֹ בָּאתָ וְהָלַכְתָּ
אַתָּה חַי זְמַנִּית

כְּכָל שֶׁהַצֵּל יֵצֵא גָּדוֹל יוֹתֵר בַּתַּפְקִיד
אוֹ הָאֲנִי שֶׁלִּי שָׁלֵם
אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ
הוּא נִרְאֶה שֶׁאֲנִי הָאַחֵר
לָכֵן אֲנִי חוֹזֵר שׁוּב לְמָקוֹם שֶׁבּוֹ הָיִיתִי
מִי שֶׁהָיִיתִי.

מַחְשָׁבָה אַמִּיצָה

מַחְשָׁבָה עַקְשָׁנִית וּנְחוּשָׁה שֶׁגְּדֵלָה מִיּוֹם לְיוֹם,
שֶׁהִיא בָּהּ וּמִתְרַחֶשֶׁת בִּי
הַזְּמַן שֶׁבּוֹ זֶה חַיָּב לָצֵאת מִמֶּנִּי
חֲרִיקָה
כְּמוֹ אוֹתוֹ יוֹם שִׁטְפוֹנוֹת זֶרֶם
בְּאַהֲבָה שֶׁיֵּשׁ לִי אֵלַיִךְ
בַּחֲלוֹמוֹת שֶׁאֲנִי שׁוֹמֵר לְעַצְמִי

בָּרוּר
מַחְשָׁבָה מֵהַסּוּג הַזֶּה מַזְרִימָה אֵלַי אֶת עוֹרְקֵי הַזְּמַן
הִבְטִיחִי לִי
לַחְזֹר לְאִי הָאֵרוּעִים
אֲנִי מַמְשִׁיךְ לִקְרוֹת לִי שׁוּב

אַמִּיץ
כְּמוֹ קֶרֶן הַשֶּׁמֶשׁ, בְּכָל מָקוֹם נִכְשָׁל
מַחְשָׁבָה נְחוּשָׁה זוֹ מְאַלֶּצֶת אוֹתִי
יָשָׁר בָּעֵינַיִם לִרְאוֹת אוֹתָךְ לוֹמַר
אֲנִי מַגִּיעַ אֶל שַׁחַר הָאָבִיב שֶׁלָּךְ
חַכִּי לִי, נֵצֵא בְּיַחַד בַּקַּיִץ

הַשָּׁנָה אֲנַחְנוּ צְרִיכִים אֹמֶץ לֶאֱהֹב כָּךְ..

פרישטינה, 15 באפריל, 2020

תַּחֲזִית

אֲנִי חוֹזֶה אֶת הֶעָבָר כְּמוֹ
הָיִיתִי קֶשֶׁת בֶּעָנָן
בְּכָל מָקוֹם בּוֹ נָפַלְתִּי
וְקִשַּׁטְתִּי אוֹתוֹ בְּצֶבַע חַיִּים
אוּלַי הַיּוֹם יִהְיֶה חַמְדָנִי מִדַּי
מִן הַלַּיְלָה
וְגַם לֹא אֶקְרַע אֶת רֹאשִׁי
פָּשׁוּט כֻּלָּם יֹאהֲבוּ אוֹתִי

אֲנִי מְדַמְיֵן מַשֶּׁהוּ אַחֵר
מָה אִם
הָיִיתִי הֶעָבָר
רַבִּים - הָיוּ מִתְפָּאֲרִים בִּי
אוּלַי
מִישֶׁהוּ אֲפִלּוּ גָּרַם לִי לְהִשָּׁבַע
אֲבָל לֹא בְּגוּף רִאשׁוֹן
הָיִיתִי בְּעִקָּר נַעֲרָץ

בְּכַוָּנָה תְּחִלָּה כְּמוֹ
לִהְיוֹת הֶעָתִיד
כָּל אֶחָד יָכוֹל לִשְׂנֹא אוֹתִי,
אַף אֶחָד
כֻּלָּם יִמְצְאוּ אֶת עַצְמָם בִּי

וּמָה לוֹמַר
תַּחֲזִיּוֹת, כְּמוֹ דֵּעוֹת קְדוּמוֹת נִשְׁאֲרוּ בְּדִיּוּק כָּךְ
אֲנִי זֶה שֶׁנִּרְאֶה לֹא צָפוּי לַעֲשׂוֹת זְמַן
מָה אַתָּה רוֹצֶה עִם זֶה
קַח אֶת זֶה בְּחִנָּם.

בוכום, גרמניה 8 בפברואר 2020

אֲנַחְנוּ חַיִּים בְּתַחֲזִיּוֹת

אֵיפְשֶׁהוּ בְּמָקוֹם אֶחָד
שֶׁבּוֹ אֲפִלּוּ חָלָל גָּדוֹל כָּזֶה לֹא תּוֹפֵס אֶת הָרְאִיָּה שֶׁלִּי
כָּל כָּךְ קָטָן
מֵעֵבֶר לָאֶפְשָׁרִי הֵיכָן שֶׁחַיּוֹת אִי־אֶפְשָׁרוּיוֹת
שׁוֹכֶנֶת תַּחֲזִית
עַד שֶׁאָנוּ צוֹפִים מָקוֹם אַחֵר
תִּכְנוּן דִּיּוּר שׁוֹנֶה כָּל אֶחָד עִם תַּחֲזִית מִשֶּׁלּוֹ
תַּרְאִי לִי תַּחֲזִית מִשֶּׁלָּךְ
הַחַיִּים שֶׁנָּתְנוּ לִי שֵׁם, נִתְּנוּ לִי לָךְ.

שָׁרָשָׁיו שֶׁל תַּחֲזִית זוֹ בְּכָאוֹס,
מְסֻגָּל לִחְיוֹת חַיִּים
נוֹרְמָלִים,
בָּאֹפֶק שֶׁלָּךְ אַהֲבָה
בָּךְ הַמְּדַבֶּרֶת בִּי בִּשְׁתִיקָה, כּוֹתֵב עָלַיִךְ

כָּל אֶחָד מִתְגּוֹרֵר בְּמָקוֹם שֶׁיֵּשׁ הִזְדַּמְּנוּת
אֲנִי וְאַתְּ בְּתַחֲזִיּוֹת
אֵלֶּה בְּמַחְרֹזֶת, אֵלֶּה בְּאַחֶרֶת
שִׁירָה שֶׁנִּכְתְּבָה בִּמְיֻחָד עֲבוּרֵנוּ
בִּתְשׁוּקוֹת לֵילוֹת אַהֲבָה יָמִים שׁוֹכְנִים.

אָנוּ נִזּוֹנִים מִצָּמָא חֲלוֹמוֹת
שֶׁיַּרְווּ אוֹתָנוּ בַּחֲלַב פֵּיוֹת
וַאֲנַחְנוּ הוֹפְכִים לְמִיתוֹסִים כְּשֶׁאֲנַחְנוּ יְשֵׁנִים
אֲנַחְנוּ מְכַסִּים בְּתִקְוָה לְהִתְחַמֵּם
כְּשֶׁאֲנַחְנוּ מִתְעוֹרְרִים
אֲנַחְנוּ מִתְעוֹרְרִים עִם זוּג עֵינַיִם הַיּוֹם,

לִרְאוֹת אֶת זֶה טוֹב יוֹתֵר
הָאֲנִי הַקּוֹלֶקְטִיבִי שֶׁלָּנוּ.

כָּכָה
אֲנַחְנוּ אוֹהֲבִים, שׂוֹנְאִים
וַאֲנַחְנוּ צְרִיכִים אֶת זֶה שׁוּב
לְהַמְשִׁיךְ אֶת הַחַיִּים בְּתַחֲזִיּוֹת

הַיָּרֵחַ יוֹרֵד בְּחֶשְׁכַת דְּרָכִים,
כְּבִישִׁים, פָּשׁוּט לָךְ, אֲנַחְנוּ בָּאִים
לָקַחַת עַצְמֵנוּ אִתָּנוּ, זֶה בְּסֵדֶר
כְּשֶׁאֲנַחְנוּ עוֹצְרִים, הֵם מַעֲלִים לָנוּ זִכְרוֹנוֹת,
הַכְּנִיסוֹת מְחַכּוֹת לָנוּ.

בְּצִפִּיָּה אֲנִי מְחַכֶּה, בִּרְצוֹנוֹת
הַחַיִּים מַמְשִׁיכִים,
בַּזְּמַן
אִי מְיֻשָּׁב זֶה
הַתַּחֲזִית הַחֲדָשָׁה שֶׁלִּי?
יוֹתֵר מִמֵּאָה מַחְשָׁבוֹת יֵשׁ לִי אוֹתָן בִּשְׁבִילֵךְ,
בִּשְׁבִיל עַצְמִי

נִכְתָּב הַיּוֹם,
הַרְשִׁי לִי עוֹד כַּמָּה מִלִּים:
אַהֲבָה, מוֹלֶדֶת, אֱנוֹשִׁי, מֵהַיּוֹם
נִכְנַסְנוּ לַבַּיִת הֶחָדָשׁ, שִׁירָה.

חַי כָּאן מֵעָלַי, שֶׁאֲנִי הָעִקָּר,
בְּסוֹף הַמִּשְׁפָּט.

פרישטינה 17 באפריל, 2020

בִּמְדִינָה זוֹ יֵשׁ לְךָ רַק 90 דַּקּוֹת שֶׁל חֹפֶשׁ

נִרְאֶה לִי שֶׁאֲנִי לֹא גָּר כָּאן אֶלָּא בְּמָקוֹם שֶׁהוּא בְּשׁוּם מָקוֹם
בָּאֹפֶק עִם חָלָל רָחָב בְּבִטּוּל
אֲנִי מֻפְתָּע מֵעַצְמִי
לָמָּה קְצָת חֹפֶשׁ מַסְפִּיק לָנוּ.

כְּשֶׁיֵּשׁ לְךָ רַק 90 דַּקּוֹת שֶׁל חֹפֶשׁ לְיוֹם כָּל הַזְּמַן הָאַחֵר,
הַחֹפֶשׁ בֵּין אַרְבַּעַת הַקִּירוֹת
וְטֶלֶוִיזְיוֹת שֶׁמְּסַפְּקוֹת חֲדָשׁוֹת שְׁחֹרוֹת עַד שֶׁתִּשְׁתַּכְנֵעַ,
שֶׁתִּסְתַּפֵּק בַּגּוֹרָל שֶׁאַתָּה חַי
לַמְרוֹת שֶׁהֵם שׁוֹלְטִים בַּחֹפֶשׁ שֶׁלְּךָ עַל פִּי הָעֶקְרוֹנוֹת:
אַתָּה שׁוֹתֵק, אֲנִי חַי בִּשְׁבִילְךָ,
בַּמְּדִינָה הַזּוֹ יֵשׁ לְךָ רַק 90 דַּקּוֹת חֹפֶשׁ.

בְּיָמִים אֵלֶּה זֶה הוֹפֵךְ לִהְיוֹת אֲנִי
כְּאִלּוּ אֲנִי חַי (מִתְגּוֹרֵר) בְּסוֹף הַמַּשְׁמָעוּת שֶׁל אֵלּוּ יָמִים
אָז אֲנִי קוֹרֵא אֶת סִפּוּר הַפְּלִיאָה הֶעָצוּב
אֲנִי מְבַקֵּשׁ כּוֹחַ לַסַּבְלָנוּת, שֶׁהַחֹפֶשׁ מְשַׁנֶּה אֶת לוּחַ הַזְּמַנִּים
אַל תִּתְלוֹנֵן, שֶׁאַתָּה לוֹקֵחַ אֶת הַחֹפֶשׁ כִּתְרוּפָה בְּלוּחַ זְמַנִּים
קָבוּעַ, פַּעַם בְּיוֹם.

אָבוּד מוּל עַצְמִי
בַּשֶּׁבִי שֶׁלִּי עִם לוּחַ זְמַנִּים מֻגְדָּר אֲנִי מְחַכֶּה כָּל הַיּוֹם לְ-90
הַדַּקּוֹת הָאֵלֶּה
לִשְׁתּוֹת קְצָת חֹפֶשׁ לִבְרִיאוּת הַבִּידוּד.

הִנֵּה כָּךְ
בַּמְּדִינָה שֶׁלִּי אֲנִי חַי
שֶׁבָּהּ אָנוּ מִתְמוֹדְדִים עִם שְׁעוֹנֵי הַיּוֹם יוֹם
שֶׁל לוּחַ הַזְּמַנִּים, שֶׁמִּשְׁתַּנֶּה כָּל שְׁלוֹשָׁה יָמִים

אֲנִי צָרִיךְ לְהִסְתַּפֵּק
עִם 90 דַּקּוֹת בִּלְבַד שֶׁל חֹפֶשׁ

אֲפִלּוּ זֶה, עַד לַחֲנוּת לִקְנוֹת דְּבָרִים חִיּוּנִיִּים
אִם אֲנִי בְּהֶחְלֵט רוֹצֶה לִחְיוֹת..

Str. ″Tringë Smajli″, Prishtina, 20 באפריל, 2020

דְּפֹק בִּיצִיאוֹת הַכְּנִיסָה

אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ אִם הֵם אֲנַחְנוּ, אוֹ אֵלֶּה,
שֶׁנָּפְלוּ עַל צְלָבֵי הַגּוּפָה אִם בָּאוּ אוֹ הָלְכוּ
אִם אֲנַחְנוּ לֹא אֲנַחְנוּ
עֵינַיִם מִסְתַּכְּלוֹת מֵאֲחוֹרֵי שָׁרְשֵׁי הַמַּחְשָׁבוֹת
מִי הָאָדָם וּמִי הַסִּפּוּר

עַכְשָׁו, דּוֹפֵק בַּיְּצִיאָה מֵהַכְּנִיסוֹת וְכָרָגִיל,
דִּילֶמָה קוֹדֶמֶת לְעַצְמָהּ
אֲנַחְנוּ אוֹכְלִים אֶת זֶה, אוֹ שֶׁאֲנַחְנוּ שׁוֹתִים אֶת זֶה בֶּעָבָר
שֶׁל הַיּוֹם הַזֶּה, בְּנוֹשֵׂא זֶה

נִקְרָא לָנוּ הִתְעוֹרְרוּיוֹת עִם מֶטְרִים שֶׁל חֶבֶל
לְחַבֵּר אֶת הַטֶּקְסְט שֶׁל הַנָּרָטִיב

מוּבָן לָאַחֲרוֹנָה
אִם אֲנַחְנוּ מִתְוַדִּים, אוֹ אֵרוּעִים

זֶה מָה שֶׁהָיָה אִתָּנוּ
וְהַחֹשֶׁךְ הַשָּׁחֹר שֶׁל הַלַּיְלָה יָרַד בְּיוֹם רִאשׁוֹן
וְלֹא רָאִינוּ יוֹתֵר כְּלוּם
לֹא אֶת הָאֵרוּעַ וְלֹא אֶת הַנָּרָטִיב וְלֹא רָאִינוּ אוֹתָם
וְגַם לֹא, מִי רָאָה אוֹתָנוּ
הַכֹּל לָקְחָה הַהֵעָלְמוּת

כְּמוֹ הַשָּׁבוּעַ שֶׁאֲנַחְנוּ מַשְׁאִירִים מֵאָחוֹר
זוּגוֹת - זוּגוֹת קִפַּלְנוּ בֶּעָבָר

וְהָאֵרוּעַ נֶעֱלַם לֹא שָׁמַעְנוּ כְּלוּם
הָיִינוּ בֶּאֱמֶת, אוֹ שֶׁהֵם וְגַם אֲנַחְנוּ לֹא רוֹאִים
אַף אֶחָד לֹא צוֹפֶה בָּנוּ
הָיִינוּ אֵיפְשֶׁהוּ מִחוּץ לְעַצְמֵנוּ.

פריז 28 בינואר 2017

הַכֹּל עוֹמֵד

אֲנִי מַרְגִּישׁ שֶׁאֲנִי חוֹזֵר
מֵאֲרָצוֹת רְחוֹקוֹת, מֶרְחַקִּים אֲרֻכִּים אוּלַי מִשִּׁירִים לִירִיִּים,
מִמִּיתוֹסִים בַּמְּצִיאוּת

מִיְּמֵי קֶדֶם
אֲבָל לְאָן אֲנִי הוֹלֵךְ, הַמָּקוֹם הַצָּפוּף הַזֶּה,
לֹא תּוֹפֵס אֶת כָּל הֶעָבָר הַזֶּה
כָּל מַסַּע הַזְּמַן הַזֶּה

בְּכָל פַּעַם שֶׁאֲנִי מַתְחִיל לָבוֹא,
זֶה מַגִּיעַ לְכָאן הַפְּאֵר שֶׁל הַחַיִּים,
אֵינוֹ תּוֹפֵס אֶת הַקְּטָנַת הַפְּעֻלָּה,
פְּעָמִים הַמַּהוּת מְצִיפָה אוֹתִי
לִפְעָמִים הַפַּרְבָּרִים לֹא מַסְפִּיקִים לִי

בַּשְּׁכוּנוֹת חֲוָיוֹת הָאֶפְשָׁרִי וְהַבִּלְתִּי אֶפְשָׁרִי שׁוֹכְנוֹת יַחַד
שֶׁלִּי, הַזְּמַן שֶׁלָּךְ, אַף אֶחָד לֹא, זִכְרוֹנוֹת
שֶׁהוֹלְכִים וְהוֹפְכִים לְשִׁכְחָה פְּרָאִית

אֶת כָּל
זֶה נִרְאֶה לִי כְּאִלּוּ אֲנִי מְדַבֵּר בִּשְׁתִיקָה אוֹ,
אֲנִי שׁוֹתֵק עִם הַמִּלָּה

כְּשֶׁהַלַּיְלָה יוֹרֵד בַּהַמְתָּנָה
יֵשׁ לִי חֲלוֹם סָגֹל,
וְהַחֲלוֹמוֹת הָאֵלֶּה הֵם סִימָן טוֹב אֱמֹר:
הַהַכְרָזָה אָז הֶגְיוֹנִית, הַשָּׁנָה

לְפִי הַקְּטָבִים מִצָּפוֹן לַדָּרוֹם,
כְּנִיסוֹת בְּכִוּוּן מִזְרָח מַעֲרָב
הַמַּסָּע שֶׁלִּי בַּטֶּקְסְט הַזֶּה, בַּשִּׁירָה,
הַנִּרְאוּת הַהֲבָנָה מֻבְהֶרֶת וּמַתְחִילָה לְתַרְגֵּל תֵּאוֹרְיָה
בְּטִקְסֵי אֱמוּנָה בַּזְּמַן, לָאֱמוּנָה הַזּוֹ אֲנִי שַׁיָּךְ
אֲבָל הָיִיתִי צָרִיךְ לְהַשְׁאִיר אֶת עַצְמִי בַּחֲצִי הַדֶּרֶךְ
לְהַגִּיעַ לְפֹּה.

פראג, צ׳כיה ספטמבר 2016

מִבִּפְנִים מִבַּחוּץ

מֵחַלּוֹן הַחַיִּים הַיּוֹם מִסְתַּכֵּל לְמָחָר
שָׂפָה מְשֻׁתֶּפֶת, יֵשׁ רְצוֹנוֹת
הָאָלֶפְבֵּית אַהֲבָה

מִדֶּלֶת הַיְּצִיאָה
בָּאִים אֲנָשִׁים שֶׁלֹּא אוֹהֲבִים תְּצוּגָה מַקְדִּימָה בַּהֶמְשֵׁךְ,
נָהָר אִלֵּם זוֹרֵם

אֵיפֹה לַעֲזָאזֵל חַי הַזְּמַן
הַפְּעָרִים מְמֻלָּאִים לַחֲלוּטִין
אֲנִי הַדֶּרֶךְ, אַתָּה בָּא ?
בּוֹאוּ לְכָאן לַחֲצַר הַחַיִּים
מְקַבְּלִים בִּבְרָכָה אֶת תּוֹשָׁבֶיהָ

מֵעֵינֵי הַיּוֹם
הַשָּׁמַיִם הִרְטִיבוּ אֶת רִיסֵי הָאָבִיב
שֶׁמִּתְעַלֵּם מִבִּפְנִים מִבַּחוּץ
נִשְׁאָר בַּחוּץ עַצְמוֹ

מִתּוֹךְ עוֹר הָאָדָם
הָיִיתִי עֵד לְהִיסְטוֹרְיָה פְּנָטִית
כַּמָּה זְמַן הֵם חָיוּ בִּי וְהֵם כְּבָר לֹא

הַמַּטָּרָה כְּבָר זְמַן רַב עֵרָה מִשְּׁנַת חֲלוֹמוֹתֶיהָ,
הַסִּבָּה אָבְדָה מִזְּמַן
וְהַזְּמַן מְשַׂחֵק עִם חֻקֵּי הַמִּשְׂחָק

אוֹי אַתֶּם הַבָּאִים אַחֲרֵינוּ
אִם אַתֶּם רוֹצִים בְּדֶרֶךְ מִשֶּׁלָּכֶם
תַּחְזִיקוּ בַּדֶּרֶךְ הַשְּׁנִיָּה.

אוֹדְרְגַּם אָבִיב 2015 :

מַאֲרִיךְ לְאֵין עֵרֶךְ בַּזְּמַן אֶת הַחַיִּים

כְּשֶׁהָיִיתִי דֵּי צָעִיר חָשַׁבְתִּי בְּקִצָּרָה
שֶׁיֵּשׁ חַיִּים לִדְבָרִים אֲרֻכִּים
שָׁאַלְתִּי אֶת עַצְמִי
שֶׁאַגִּיעַ לַצְּדָדִים הַנֶּגְדִּיִּים בָּאֹפֶק
שֶׁאֶבְנֶה מִשְׁטָח אֵיפֹה שֶׁאֶפְשָׁר,
שֶׁאֲשַׁחְרֵר הָעוֹלָם כְּדֵי שֶׁאוּכַל לִחְיוֹת חָפְשִׁי
בְּאֹפֶן מַפְתִּיעַ לִדְבָרִים קְצָרִים
הַרְבֵּה זְמַן חָשַׁבְתִּי, כְּאִלּוּ
לֹא יָדַעְתִּי אֵיפֹה הַשָּׁעָה בְּאֵיזֶה סוֹף אֵרוּעַ
אֶחְיֶה אֶת הָאֱמֶת

הָאֱמֶת מִתְחָרָה בְּרַבִּים אֲפִלּוּ,
מְסֻוָּגִים אוֹתָהּ כֶּאֱמֶת יַחֲסִית,
מְמֻצָּע מִתְאָרֵךְ לְאֵין שִׁעוּר בִּזְמַן אִי־אֱמֶת

הַיּוֹם שֶׁלִּי, תִּשָּׁאֵר רָגוּעַ
אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לְדַבֵּר עַל הֶעָבָר
כְּדֵי שֶׁנְּקָרֵב הִתְנַגְּדוּיוֹת
אַל תַּגִּיד כְּלוּם לַמָּחָר
אַל תַּגִּיד שֶׁאַתָּה מַאֲמִין בּוֹ,
לֹא מְשַׁנֶּה כַּמָּה מְעַט
שֶׁמָּא, אוּלַי זֶה עָלוּל לְהַטְעוֹת אוֹתְךָ

אֲפִלּוּ הַזְּמַן עַצְמוֹ
הַזְּמַן צוֹבֵעַ אֶת עַצְמוֹ
תִּקְוָה בְּאָדָם, חֲזָרָה לְאָדָם
אַתָּה לֹא צָרִיךְ לְאַבֵּד אוֹתִי,
לָמָּה אַתָּה מְעַכֵּל אוֹתְךָ
אִם אַתָּה רוֹצֶה לָלֶכֶת לִמְצִיאוּת, אַהֲבָה,

בְּאַשְׁלָיָה אִם אַתָּה רוֹצֶה,
אַל תְּסַפֵּר שֶׁהַחַיִּים הֵם רַק חֲלוֹם
שֶׁשּׁוֹכֵן מֵעֵבֶר לְאֹפֶק
שֶׁל הִזְדַּמְּנוּיוֹת מֻגְבָּלוֹת.

בְּהֶמְשֵׁךְ מִכָּאן
דִּווּחִים עֲתִידִיִּים עַל אֵרוּעִים שֶׁמְּחַכִּים לִקְרוֹת
הָאֱמֶת מִשְׁתָּרַעַת אֵין סוֹף בַּזְּמַן

אַל תְּסַפֵּר לְאַף אֶחָד מִי אַתָּה,
הַזְּמַן הוּא שֶׁלִּי
תָּבִין הַחַיִּים
מִשְׂחַק תַּחְבּוּלָה.

ליסבון פורטוגל, מאי, 2014

פרופ׳ ג׳טון קלמנדי

משורר, נגן, פובליציסט, מתרגם, מו״ל אלבני חוקר באקדמיה.

נולד בעיר Peja, קוסובו (1978), ג׳טון קלמנדי סיים בית ספר יסודי במקום הולדתו. מאוחר יותר המשיך את לימודיו באוניברסיטת פריסטינה וקיבל את התואר בוגר באומנויות ובתקשורת המונים. הוא השלים את לימודי התואר השני שלו באוניברסיטה החופשית של בריסל, בלגיה, תוך התמחות בלימודי יחסים בינלאומיים וביטחון. הוא סיים את התואר השני שלו בדיפלומטיה. קלמנדי עשה דוקטורט בנושא ״השפעת התקשורת בבעיות הביטחון הפוליטי של האיחוד האירופי״.

הוא פרופסור במכללת אוניברסיטת AAB. הוא חבר פעיל באקדמיה האירופית למדע ולאמנויות בזלצבורג אוסטריה. במשך שנים רבות כתב שירה, פרוזה, מסות וסיפורים קצרים. הוא תורם קבוע לעיתונים רבים באלבניה ומחוצה לה, וכותב על נושאים תרבותיים ופוליטיים רבים, במיוחד הנוגעים לעניינים בינלאומיים.

ג׳טון קלמנדי התפרסם בקוסובו, לאחר פרסום ספרו הראשון שכותרתו:

״מאה ההבטחות״ (״Shekulli i Premtimeve״), שיצא לאור בשנת 1999. מאוחר יותר פרסם מספר ספרים נוספים. שיריו מתורגמים ליותר משלושים ושבע שפות ומתפרסמים במספר אנתולוגיות ספרות בינלאומיים.

הוא המשורר האלבני המתורגם והידוע ביותר באירופה. לפי מספר מבקרי ספרות, קלמנדי הוא הנציג האמיתי של השירה האלבנית המודרנית. מבקרים ומשוררים בינלאומיים כתבו עבורו מאמרים רבים, וראו בו משורר אירופי גדול. הוא חבר במוסדות תרבות בינלאומיים רבים,

במועדוני שירה ותורם למגזינים ספרותיים ותרבותיים רבים, בשפות שונות ברחבי העולם. חוכמת עבודתו בתחום הספרות מבוססת על תשומת לב שהוא מקדיש לביטוי השירי, לחקר מודרני של הטקסט ולעומק המסר. הז׳אנר שלו מתמקד יותר במילות אהבה ובפסוקים אליפטיים שזורים במטאפורות ובסמליות אמנותית. כיום מתגורר ועובד בבריסל, בלגיה ובפריסטינה, קוסובו.

תוכן

עמ' -שיר